

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 93.653 van 1 maart 2001
in de zaak A. 62.559/VII-13.031.**

In zake : 1. Felix DE BUS,
2. Jean-Pierre DUCHATELET,
die woonplaats kiezen bij
advocaat D. LINDEMANS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Keizerslaan 3

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
advocaat F. DE BISSCHOP,
kantoor houdende te BUGGENHOUT,
Provincialebaan 20.

tussenkomen de partijen :

- (I) 1. Georges BLATON,
2. Elie DE TROYER,
3. Marcel KIECKENS,
4. José DIAZ DIAZ,
5. Guy LENAERT,
6. Jan KEULEERS,
7. Eric JUWET,
8. Pascale MAECKELBERGHE,
die woonplaats kiezen bij
advocaten J. GHYSELS, P. FLAMEY en
Partners,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Aarlenstraat 25
- (II) 9. de n.v. SUN CHEMICAL,
die woonplaats kiest bij
advocaat M. VAN BEVER,
kantoor houdende te GRIMBERGEN,
Pastoor Woutersstraat 32, bus 7.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Felix DE BUS
en Jean-Pierre DUCHATELET op 1 maart 1995 ingediend
hebben om de vernietiging te vorderen van het besluit
van 16 december 1994 van de minister vice-president van

de Vlaamse regering en Vlaams minister van leefmilieu en huisvesting houdende gedeeltelijke wijziging in beroep van het besluit van 16 juni 1994 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Brabant, waarbij aan de n.v. SUN CHEMICAL een milieuvergunning wordt verleend voor het verder exploiteren en het veranderen door wijziging, uitbreiding en toevoeging, van een inrichting voor het vervaardigen van vloeibare inkten en pasta-inkten, nevenproducten en halffabrikaten, te Ternat, Donkerstraat 63;

Gelet op het arrest nr. 58.494 van 7 maart 1996 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt verworpen;

Gezien het verzoekschrift tot tussenkomst van 2 augustus 1996;

Gelet op de beschikking van 9 augustus 1996 die de tussenkomst van Georges BLATON, Elie DE TROYER, Marcel KIECKENS, José DIAZ DIAZ, Guy LENAERT, Jan KEULEERS, Eric JUWET en Pascale MAECKELBERGHE toelaat;

Gezien het verzoekschrift tot tussenkomst van 9 september 1996;

Gelet op de beschikking van 19 september 1996 die de tussenkomst van de n.v. SUN CHEMICAL toelaat;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de beschikking van 11 mei 2000 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memories van de verzoekende en de tussenkomende partijen;

Gelet op de beschikking van 24 november 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 21 december 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JUDO die, loco advocaat D. LINDEMANS verschijnt voor de verzoekers, van advocaat I. LAUREYS die, loco advocaat F. DE BISSCHOP verschijnt voor de verwerende partij, van advocaat J. GHYSELS, die verschijnt voor de tussenkomende partijen vermeld onder (I), en van advocaat I. DURNEZ die, loco advocaat M. VAN BEVER verschijnt voor de tussenkomende partij vermeld onder (II);

Gehoord het gedeeltelijk andersluidend advies van Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Rechtspleging

Overwegende dat de verzoekende partijen in tussenkomst, vermeld onder (I) hierboven, werknemers zijn van de tussenkomende partij vermeld onder (II);

Overwegende dat alleen de exploitant de bevoegdheid heeft om te beslissen of hij zijn inrichting voort wenst uit te baten; dat anderen, zoals bijvoorbeeld de werknemers van de betrokken inrichting, dat niet in diens plaats vermogen te doen; dat bijgevolg alleen de exploitant titularis is van de vorderingsrechten die in dat verband kunnen uitgeoefend worden; dat hij dan ook de enige is die de vereiste kwaliteit en hoedanigheid heeft om de daarop betrekking hebbende rechtsvorderingen in te stellen en rechtsgedingen te voeren ; dat anderen, zoals bijvoorbeeld de werknemers, die hoedanigheid dus niet hebben, ook al hebben zij gebeurlijk belang bij die vorderingen; dat uit het voorgaande voortvloeit dat alleen de exploitant kan beslissen om tussen te komen in een rechtsgeding dat beoogt de exploitatie te doen beëindigen en dat alleen hij die tussenkomst kan benaarstigen; dat het verzoek van de onder (I) vermelde verzoekers in tussenkomst dan ook onontvankelijk is; dat derhalve voort in dit arrest met "de tussenkomende partij", uitsluitend deze vermeld onder (II), namelijk de n.v. SUN CHEMICAL wordt bedoeld;

2. Feiten

Overwegende dat de feitelijke gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

2.1. De tussenkomende partij produceert voornamelijk drukinkten in haar bovenvermelde inrichting.

De eerste verzoeker is een aanpalende buur; de tweede woont aan de overzijde van de autosnelweg waarlangs ook het bedrijf is gevestigd.

Het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse bestemt de betrokken gronden grotendeels tot industriegebied, en gedeeltelijk tot gebied voor ambachtelijke bedrijven en K.M.O.'s, met een smalle bufferzone langsheen de eigendom van de eerste verzoeker.

2.2. Op 21 juni 1968 verleent de bestendige deputatie van de provincieraad van Brabant aan een rechtsvoorganger van de tussenkomende partij, de n.v. SIKKENS, een exploitatievergunning met een geldigheidsduur van dertig jaar, voor een inrichting voor het verhandelen en het opslaan van verfproducten op de bovenvermelde percelen.

Nadien worden nog drie uitbreidingsvergunningen, eveneens geldend tot 20 juni 1998, verleend aan een tweede rechtsvoorganger van de tussenkomende partij, namelijk de n.v. AKZO COATINGS BELGIUM.

2.3. Op 13 december 1990 verleent de bestendige deputatie van de provincieraad van de toenmalige provincie Brabant aan de tussenkomende partij een exploitatievergunning met een geldigheidsduur van dertig jaar, voor een inrichting voor het vervaardigen van vloeibare inkten en pasta-inkten met een totaal geïnstalleerd elektrisch vermogen aan drijfkracht van 1.780 kW en verder omvattende : opslagplaatsen voor gasolie, benzine en meerdere industriële oplosmiddelen zoals ethanol, methanol, ethyl-glycol, ethylacetaat, N-propanol, isopropanol en heptaan in vijftien ingegraven houders van 10 x 6.000 l, 3 x 12.000 l en 2 x 20.000 l.

Met een ministerieel besluit van 22 augustus 1991 wordt, na beroep, de vergunning geweigerd.

Het annulatieberoep dat door de tussenkomende partij tegen deze weigering werd ingesteld, is nog hangende (zaak A. 45.211).

2.4. Ook op 13 december 1990 verleent dezelfde bestendige deputatie aan de tussenkomende partij een vergunning om in haar inrichting een "depot C" voor de opslag van nitrocellulose te vestigen.

Dit besluit wordt, na beroep, bij koninklijk besluit van 9 oktober 1991 bevestigd.

Het wordt evenwel, met het arrest nr. 73.535, van 7 mei 1998, vernietigd door de Raad van State.

2.5. Een nieuwe aanvraag tot hernieuwing en uitbreiding van de exploitatievergunning loopt, na andermaal een vernietiging door de Raad van State van een verleende vergunning (arrest nr. 48.186, van 23 juni 1994), uit op een weigering bij ministerieel besluit van 29 november 1994.

2.6. Op 31 januari 1994 dient de tussenkomende partij de milieuvergunningsaanvraag in, die tot het bestreden besluit zal leiden.

Gevraagd worden, enerzijds de hernieuwing van de nog geldende exploitatievergunning, en anderzijds een wijziging, uitbreiding en toevoeging.

2.7. De bestendige deputatie van de provincieraad van Brabant verleent de gevraagde vergunning tot 31 augustus 2011, datum samenvallend met deze waarop de -inmiddels dus vernietigde- vergunning voor de opslag van de nitrocellulose, vervalt.

2.8. Er worden door diverse omwonenden administratieve beroepen ingesteld tegen de verleende vergunning.

2.9. De volgende adviezen worden verleend :

- Het bestuur ruimtelijke ordening adviseert gunstig;
- Ook de administratie gezondheidszorg adviseert de vergunning toe te staan;

- Het bestuur milieuvergunningen adviseert de beroepen gedeeltelijk in te willigen, en een aantal wijzigingen aan te brengen aan de beroepen vergunning;
- De gewestelijke milieuvergunningscommissie adviseert in de zelfde zin.

2.10. Het bestreden besluit, dat 41 pagina's beslaat, verklaart de beroepen gedeeltelijk gegrond en wijzigt het beroepen deputatiebesluit in die zin dat een reeks bijzondere milieuvoorwaarden worden toegevoegd;

3. Gegrontheid van het beroep

3.1. Eerste middel

3.1.1. Standpunten van de partijen

Overwegende dat de partijen met betrekking tot het eerste middel volgende argumenten ontwikkelen :

3.1.1.1. De verzoekers werpen in hun eerste middel de schending op van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van de artikelen 5, § 2, en 52 van Vlare I :

"doordat de bestreden beslissing geen redengeving en minstens geen afdoende redengeving bevat waarom de bezwaren van de verzoekers m.b.t. de gebrekkige vermelding van de maximum voorziene hoeveelheden per grondstof verworpen worden,
 terwijl de in het middel aangehaalde bepalingen de overheid er toe verplichten op afdoende wijze te antwoorden op de bezwaren die door de indieners van een beroep worden ingediend,
 en doordat met de bestreden beslissing vergunning wordt verleend op grond van de aanvraag die niet per grondstof de maximum voorziene hoeveelheid vermeldt noch de invloed ervan op de emissie van het bedrijf, voornamelijk in de lucht,

terwijl de aanvraag zelf volledig, duidelijk en juist moet zijn opdat de overheid en alle geïnteresseerden zouden geïnformeerd worden over alle in art. 5 VLAREM I bedoelde aspecten van de exploitatie, en doordat de overheid niet met kennis van zaken uitspraak heeft gedaan of kunnen doen, gelet op deze onvolledigheden in de aanvraag, terwijl een overheidshandeling slechts dan rechtmatig is wanneer zij berust op juiste en gekende feitelijke gegevens";

Zij lichten dit vervolgens als volgt toe :

"De beroepers voerden (onder meer) in essentie aan dat volgens art. 5, § 2, VLAREM I de aanvraag melding moet maken van, onder meer, 'de aard, de maximum voorziene hoeveelheid (...) van de grondstoffen, tussenproducten, bijproducten, eindproducten, afvalstoffen en afvalwaters (...), de kenmerkende gegevens van de voorziene emissies, afvalstoffen en afvalwaters'.

De aanvrager had immers bij zijn aanvraag enerzijds een 7 pagina-lange lijst van gebruikte grondstoffen gevoegd ($\pm$ 500 verschillende), vaak zonder naam maar enkel met de (interne) code, zonder maximaal voorziene hoeveelheid en zonder aanduiding waar of hoe die zouden worden opgeslagen of verwerkt. Wel werd in de tabel vermeld dat vele stoffen voor de toepassing van Europese richtlijnen moeten worden beschouwd als (al dan niet licht) ontvlambaar ('F'), giftig ('T') of schadelijk ('X' of 'Xn'). Uit geen enkel stuk valt de invloed van het gebruik van deze 500 verschillende grondstoffen op de luchtemissies af te leiden. Om de luchtemissie te beoordelen baseert de tegenpartij zich enkel op een studie (van professor BUEKENS) waarin amper 2 componenten in de luchtsamenstelling worden onderzocht, en dit bij een 6 x kleinere bedrijfscapaciteit. Er werden in de aanvraag alleen per soort grondstof ('oplosmiddelen', stookolie, enz ...) maxima vermeld.

De bepaling van art. 5, § 2, VLAREM I strekt er duidelijk toe zowel de overheid als de bezwaargerechtigden heel concreet en precies in te lichten over de milieugevolgen van de exploitatie. Die voorlichtingsplicht rust op de aanvrager.

De tegenpartij stapt over deze zeer ernstige grief met de volgende overweging :

'Bijlage 5 van de vergunningsaanvraag bevat wel degelijk de vereiste gegevens over de grondstoffen en halffabrikaten; bijprodukten worden als dusdanig niet gevormd, tussenprodukten evenmin gezien het productieproces een loutere menging is; bijlage 6 bevat de noodzakelijke gegevens over produktiehoeveelheden en produktiecapaciteiten; een opsplitsing van de hoeveelheden per categorie is daarbij gegeven terwijl de fysische, chemische en toxicologische eigenschappen

per produkt eveneens in bijlage gegeven zijn; deze informatie dient redelijkerwijze als voldoende beschouwd te worden zowel voor de overheid als voor de omwonenden om het dossier te kunnen beoordelen';

Zo'n antwoord is volstrekt niet afdoende.

Zoals de beroepers in hun bezwaar stelden : 'is het duidelijk dat, wanneer de gebruikte produkten niet individueel bij hoeveelheid gekend zijn, de mogelijke luchtmissies ook niet gekend kunnen zijn. Dit houdt onder meer een uitholling van het bezwaarsrecht in, en belet deskundige voorlichting van de overheid en de burenen. De Ternatse artsen hebben trouwens in hun bezwaar ook gewezen op dit groot probleem. Dat zij dit in vraagvorm deden, verantwoordt niet om dit bezwaar te verwerpen. Die vragen toonden duidelijk aan dat het onmogelijk is om enig concreet zicht te krijgen op de te verwachten emissies'.

De motivering van de tegenpartij (en van de Bestendige Deputatie) impliceert dat zij alle door VLAREM I geëiste inlichtingen (naam; maximale hoeveelheid; invloed op de emissies, enz ...) m.b.t. de naar aard, gevaargraad en toxicologische eigenschappen zeer uiteenlopende oplosmiddelen e.d. perfect overbodig vindt, en dat zij met kennis van zaken denkt te kunnen oordelen zonder te weten welke de immissies en de emissies van SUN CHEMICAL zijn. Aanvaarden dat de emissies niet per schadelijke of irriterende grondstof moeten gekend zijn, maar enkel per soort, is alleen al hierom ontoelaatbaar dat alle emissienormen die moeten worden nageleefd per grondstof en niet per soort zijn bepaald. Een besluitvorming met zo'n informatie is dan ook onwettelijk.

Die mogelijkheid van toezicht op de naleving van de normen is niet alleen zonder meer essentieel in een vergunningsstelsel, maar dringt zich des te meer op nu in het verleden meermaals is vastgesteld dat SUN CHEMICAL de normen niet naleeft.

In het door de tegenpartij en SUN CHEMICAL ingeroepen verslag van professor BUEKENS staat onder meer te lezen dat het bedrijf (voor een maandelijkse produktie van slechts 250 ton waar de hier behandelde aanvraag een maximale produktie van 1429 ton betreft, of bijna het zesvoudige) manifest de luchtmissienormen schendt : p. 19 (m.b.t. schoorsteenemissie) :

'Uit deze resultaten kan men afleiden dat de uitstoot aan organische stoffen (het totaal C-gehalte) langs de schouw zeker de VLAREM II-norm overschrijdt, en voor ethylacetaat 30 % van de TLV-waarde bedraagt. Het gehalte aan organische stoffen (totale koolstof) kan enkel al op basis van de aanwezigheid van ethylacetaat en ethanol (op basis van het koolstofgehalte aanwezig in ethanol en ethylacetaat) geschat worden op 250 mgC/m³, wat 5 keer hoger is dan de Vlareem-norm.

Er moet bijgevolg door SUN CHEMICAL nog bijkomende maatregelen getroffen worden om aan de opgelegde emissie-normen te voldoen.

SUN CHEMICAL overweegt de installatie van een biolfiltersysteem voor zuivering van gasen die de schoorsteen uitkomen.

De werking van de biofilter-proefinstallatie -die op dit ogenblik bij SUN CHEMICAL opgesteld staat- werd gemeten op 11.05.93. Zoals de resultaten in tabel 2 duidelijk maken, werkt de biofilter op dit ogenblik helemaal niet. De concentraties aan ethylacetaat en ethanol worden niet beduidend verlaagd door de biofilter.

p. 20 : Conclusies uit de metingen

De concentraties aan ethylacetaat en ethanol in de fabriekshal liggen ver boven de onderste geurdrempel. De meetwaarde bedraagt voor ethylacetaat 23 % van de gemiddelde geurdrempelwaarde. In de fabriekshal hangt dan ook een duidelijk waarneembare solventgeur.

De concentraties aan organische componenten liggen net buiten de fabriekshal boven de onderste reukgrens, en zijn ter plaatse dus waarneembaar. Deze meetwaarden bedragen (...)'.

Dit rapport toont dan ook duidelijk aan dat, waar het bedrijf bij een zesmaal kleinere capaciteit reeds de normen m.b.t. 2 componenten schendt, het bedrijf voor een zesmaal grotere capaciteit niet kan vergund worden zonder concrete en juiste gegevens over elk van de gebruikte grondstoffen. Dat de tegenpartij inzake luchtemissies enkel volstrekt ongefundeerde gissingen maakt, blijkt ook uit het antwoord (p. 27) dat wordt gegeven op het bezwaar van beroeper Dr. med. VAN VENROOY :

'de stoffen die volgens de studie van professor BUEKENS in de emissies voorkomen en niet in het bedrijf zouden gebruikt worden, komen in zeer kleine concentraties in de emissies voor; dit kan verklaard worden door het feit dat zij als verontreinigende stoffen in de solventen kunnen voorkomen; gelet op de zeer lage concentraties is er geen inconsistentie tussen de in het dossier aanwezige studie en de werkelijke toestand'';

3.1.1.2. In haar memorie van antwoord repliceert de verwerende partij dat de weerlegging van de kritiek van de verzoekers terug te vinden is op de bladzijden 30 en 31 van het bestreden besluit, en zij citeert de relevante overwegingen.

Zij voert voorts aan :

"De milieuvergunningsaanvraag bevat (in zijn bijlage) 6 alle noodzakelijke gegevens over productiehoeveelheden en capaciteiten en ook maximale hoeveelheden per categorie van produkten; dit geeft meteen ook de bovengrens aan voor de maximum hoeveelheid per individueel produkt, hetgeen volgens verzoekende partij de gemiste informatie is.

De juiste hoeveelheden per produkt zijn echter zoals gezegd een dynamisch gegeven dat afhangt van produktie- en commerciële omstandigheden en kan variëren in de tijd; de aanvrager heeft daarop ingespeeld door maximale hoeveelheden per categorie op te geven; uit het dossier is ook duidelijk onder welke categorie elk produkt valt door de opgave van de eigenschappen van elk produkt. Het geven van het verband tussen het gebruik van de grondstof en de emissies is een theoretische vraagstelling die bij complexe vergunningsdossiers niet op die manier kan beantwoord worden. Als dusdanig is zulks ook niet vereist door/in VLAREM.

VLAREM voorziet wel dat de bezwaargerechtigden moeten geïnformeerd worden over de milieugevolgen; de enige betrouwbare bron om de gegevens van exploitatie te kennen, is deze te emissie te meten (sic). De bekende meetgegevens (vermeld in de audit van Prof. BUEKENS) waren bij de beoordeling van het dossier beschikbaar én voor de overheid én voor verzoekende partij.

Dat SUN CHEMICAL de normen niet zou naleven, wordt in het bestreden besluit weerlegd. De emissiegrens van 50 mg/Nm³ is slechts van toepassing vanaf 01/01/1998 voor bestaande bedrijven (eerste vergunning verleend voor 01/01/1993) terwijl deze norm in het besluit wordt vervroegd tot 01/01/1996.

De noodzakelijke adekwate controle van de na te leven milieuvoorwaarden is zonder meer mogelijk aan de hand van de milieuvergunningsaanvraag zoals deze thans voorligt.

Het eerste middel faalt".

3.1.1.3. De verzoekers doen in hun memorie van wederantwoord gelden wat volgt :

De lijst in bijlage 6 bij de milieuvergunningsaanvraag kan bezwaarlijk beschouwd worden als een lijst waarin de gebruikte stoffen zodanig zijn vermeld dat hun identificatie mogelijk is met een nauwkeurigheid

die voldoende groot is om zinvol bezwaar te kunnen uitbrengen over de risico's verbonden aan de inrichting.

De stoffen zijn immers niet bij naam geïdentificeerd en geïndividualiseerd.

Zij worden enkel aangeduid met een "code-nummer", een code voor "stock identificatie" en, in een kolom betiteld "samenstelling" wordt op een zeer uiteenlopende wijze nu eens een soortnaam, dan weer een verwijzing of een interne en in elk geval cryptische beschrijving gegeven.

In vele gevallen gaat het nochtans om licht ontvlambare, schadelijke of giftige producten.

Bijlage 6 vermeldt geen hoeveelheden, bijlage 5 geeft alleen per ruw bepaalde soort grondstof een aanduiding van de hoeveelheid.

Zelfs al zou men met de Raad van State (arrest nr. 58.494) aannemen dat artikel 5, § 2, 10°, van Vlarem I niet vereist dat per grondstof gegevens worden verstrekt met betrekking tot de emissie, dan nog blijft de vaststelling dat genoemde bepaling veel meer vereist, onder meer "de aard, de maximum voorziene hoeveelheid en de toxicologische kenmerken van (...) de grondstoffen, de tussenproducten, bijproducten, eindproducten ...".

Dit kan allicht zeer uitvoerige beschrijvingen vergen.

Identificatie van de stoffen is nodig om diverse redenen :

- om met enige kennis van zaken over de te verwachten emissies te kunnen oordelen. Een beschrijving per soort maakt zo'n oordeel niet mogelijk. Bijlage 11 bij de milieuvergunningsaanvraag bevat geen of minstens onvoldoende gegevens om bijvoorbeeld de mogelijkheid van naleving van de emissienormen te kennen;
- om met kennis van zaken te kunnen oordelen of een veiligheidsrapport verplicht is;

- om de buren de gelegenheid te geven met kennis van zaken bezwaar te maken en inspraak te bekomen bij het onderzoek naar een vergunningsaanvraag. Alle personen gecontacteerd door de verzoekers hebben bevestigd dat het aanvraagdossier het wel mogelijk maakt een zeer algemene inschatting te doen van het risico, maar niet om bepaalde risico's door gebruik van bepaalde producten te kennen. Binnen een enkele groep van grondstoffen zijn de toxicologische eigenschappen allicht niet dezelfde. Hetzelfde geldt voor de geureigenschappen;
- om controle op de naleving van de vergunning mogelijk te maken.

3.1.1.4. De tussenkomende partij doet in haar **verzoekschrift tot tussenkomst** gelden :

Om de luchtemissies te kennen, zijn niet de naam en de toenaam van de grondstoffen van belang, maar de chemische kenmerken.

Welnu, daarover beschikken de verzoekers, samen met de fysische en toxicologische kenmerken.

Artikel 5, § 2, 10°, van Vlarem I schrijft nergens voor dat de maximum voorziene hoeveelheid van de grondstoffen op net hetzelfde overzicht moet staan als dat waar de fysische, chemische en toxicologische kenmerken opgesomd staan.

Alle maximumhoeveelheden zijn gekend in het aanvraagdossier, evenals de fysische, chemische en toxicologische eigenschappen van de grondstoffen.

De omwonenden en de bevoegde overheid hadden geen informatie te kort. Gelet op de gedetailleerdheid van de bezwaren kan men niet rond de vaststelling dat er voldoende informatie was voor de omwonenden en de overheid.

Niets belet dat de grondstoffen per soort gegroepeerd worden, aangezien elke soort dezelfde eigenschappen heeft en de maximum hoeveelheid ervan opgegeven is.

Met voorliggende aanvraag is de weerslag van de inrichting op mens en milieu voldoende gekend.

Omwille van het feit dat de uitbreiding volledig met zogeheten "skids", dit zijn machines die in een volledig gesloten circuit werken, uitgerust wordt en derhalve geen nieuwe emissies in de lucht zal veroorzaken, is het verslag van Professor BUEKENS nog steeds relevant en was het voor de overheid een nuttig informatief element in het dossier.

Voorts waren de metingen van de solvent-emissies niet beperkt tot ethanol en ethylacelaat, doch de andere componenten kwamen niet of slechts in zeer lage concentraties voor.

Aan de overheid en de omwonenden werd te kennen gegeven dat indien gewenst de zogeheten "Material Safety Data Sheets" ter inzage op het bedrijf liggen.

Het gaat inderdaad om twintigduizend pagina's gedetailleerde informatie over elk product.

Het getuigt van onredelijkheid te eisen dat deze twintigduizend bladzijden in tien exemplaren bij een milieuvergunningsaanvraag zouden gevoegd worden.

De n.v. SUN CHEMICAL bood verdere informatie aan, maar de verzoekers en Dokter VAN VENROOIJ lieten weten geen verdere inlichtingen te wensen.

De overheid beschikte kennelijk over voldoende en over pertinente gegevens om tot haar eindoordeel en meer bepaald tot haar oordeel in verband met de emissies in de lucht te komen, getuige daarvan de pagina's 22 en 23 van het bestreden besluit.

Het is geen "ongefundeerde gissing" wanneer op het bezwaar van Dokter VAN VENROOIJ geantwoord wordt dat een aantal van de stoffen waarover Professor BUEKENS

schrijft enkel als verontreinigende stoffen in het bedrijf aanwezig zijn.

Het bestreden besluit is uitgebreid gemotiveerd, inzonderheid kan gewezen worden op de pagina's 30 en 31 ervan;

3.1.2. Bespreking

Overwegende dat het middel, om de volgende redenen, ongegrond is :

3.1.2.1. Aangaande de volledigheid van de aanvraag

3.1.2.1.1. Artikel 5, § 2, 10°, van Vlarem I bepaalt :

"§ 2. De vergunningsaanvraag (...) dient tenminste de volgende gegevens te vermelden :

(...)
10° de aard, de maximum voorziene hoeveelheid en de fysische, chemische en toxicologische kenmerken van de als hinderlijk ingedeelde opslagplaatsen en van de grondstoffen, tussenproducten, bijproducten, eindproducten, afvalstoffen en afvalwaters alsmede de geplande bestemming van de afvalstoffen en afvalwaters; de kenmerkende gegevens van de voorziene emissies, afvalstoffen en afvalwaters".

Uit de formulering van deze bepaling blijkt dat inzake de gegevens die in de vergunningsaanvraag moeten worden vermeld, een onderscheid moet worden gemaakt tussen :

- enerzijds de aard, de maximum voorziene hoeveelheid en de fysische, chemische en toxicologische kenmerken van de als hinderlijk ingedeelde opslagplaatsen en van de grondstoffen, tussenproducten, bijproducten, eindproducten, afvalstoffen en afvalwaters alsmede de geplande bestemming van de afvalstoffen en afvalwaters;
- en anderzijds de kenmerkende gegevens van de voorziene emissies, afvalstoffen en afvalwaters.

Ook in het model van vergunningsaanvraag (bijlage IV bij Vlarem I) wordt een onderscheid gemaakt tussen de beide reeksen gegevens.

Daaruit volgt dat de kenmerkende gegevens van de voorziene emissies niet moeten gerelateerd worden aan de opgeslagen hoeveelheid van elke grondstof afzonderlijk.

Uit de duidelijke formulering van de bedoelde Vlarem I-bepaling blijkt ook -in tegenstelling tot hetgeen de verzoekers in hun laatste memorie voorhouden- dat niet is vereist dat de maximum hoeveelheid per stof deel uitmakend van een grondstof wordt opgegeven, maar dat dit per grondstof moet gebeuren.

3.1.2.1.2. De hiervoor geciteerde Vlarem I-bepaling strekt er toe, enerzijds, de bevoegde overheid in staat te stellen de aan de exploitatie van de inrichting verbonden risico's met kennis van zaken te beoordelen, en, anderzijds, om de omwonenden de nodige informatie te verschaffen opdat zij met kennis van zaken hun bezwaren tegen de geplande inrichting zouden kunnen doen kennen.

3.1.2.1.3. De milieuvergunningsaanvraag en haar bijlagen bevatten, samengevat, de volgende gegevens :

- wat betreft de opgeslagen stoffen en hun kenmerken alsmede wat betreft de kenmerkende gegevens van de emissies wordt verwezen naar de bijlagen 5, 6, 10 en 11 bij de aanvraag,
- aangaande de opslag van stoffen wordt aangegeven waar deze worden opgeslagen (in bijlage 6 wordt gerefereerd naar de plannen in bijlage 18),
- van de verschillende opslagtanks (onder- en bovengronds) wordt de inhoud gegeven, zowel wat betreft het volume als wat betreft de opgeslagen stof,
- in de bijlage 5 worden de productiehoeveelheden alsmede de aard en hoeveelheid van de verwerkte

- stoffen per soort grondstof aangegeven. In bijlage 6 komt een zeer uitgebreide lijst voor van producten die mogelijk als grondstof worden gebruikt,
- in bijlage 6 is eveneens een uitgebreide lijst van stoffen opgenomen, en voor ieder van die stoffen wordt een hele resem fysische, chemische en toxicologische eigenschappen gegeven,
 - voor een reeks stoffen (vernissen, halffabrikaten, inkten, enz.) wordt aangegeven waar zij worden opgeslagen en hoeveel ervan wordt opgeslagen, en wordt op algemene wijze aangegeven welke de eigenschappen zijn (vlampunt, al of niet giftig, al of niet schadelijk, inert),
 - wat betreft de opslag van vaste stoffen worden de hoeveelheden en opslagplaats aangegeven.

Aldus wordt, gedetailleerd en met plannen, van de vloeistoffen aangegeven om welke stoffen het gaat, waar en in welke tanks zij zijn opgeslagen, en in welke hoeveelheden.

De fysische, chemische en toxicologische kenmerken van die vloeistoffen kunnen worden nagegaan aan de hand van de lijst in de bijlage 6 bij de aanvraag.

Van de vaste stoffen wordt de aard van de grondstoffen (pigmenten, geconcentreerde inktvlokken, dispersies en nitrocellulose) vermeld, evenals de hoeveelheden en de opslagplaats.

Uit de lijst in bijlage 6 bij de aanvraag kan worden afgeleid welke stoffen behoren tot de hiervoor genoemde grondstoffen en dientengevolge welke hun fysische, chemische en toxicologische kenmerken zijn.

De verzoekers betogen dienaangaande evenwel in hun laatste memorie :

"De aanvraag geeft in een bijlage wel de fysische, chemische en toxicologische eigenschappen van de verwerkte groepen van grondstoffen aan, maar niet van alle stoffen.

De aard en de maximum voorziene hoeveelheden van die verschillende grondstoffen worden trouwens niet vermeld en kan men onmogelijk vinden in de tabellen van de opgeslagen grondstoffen. Het meest elementaire om geïnformeerd te zijn over de gebruikte (grond)-stoffen is voorzeker de naam van die producten. Zoals gezegd ontbreekt die in vele gevallen in bijlage 6 : er wordt enkel een code vermeld. Geen enkele deskundige kan, zonder de benaming van deze stoffen, een gefundeerd oordeel vellen over het milieuhygiënisch impact van de inrichting".

De tussenkomenende partij maakt echter aannemelijk dat de gehanteerde benamingen of codes behoren tot het jargon dat gebruikelijk is in de chemische sector en dat het al te ver zou leiden om bij elke technische benaming een vulgariserende uitleg te verstrekken.

Het is daarentegen alleen de precieze technische benaming die een exacte bepaling van de stof mogelijk maakt.

Bovendien is niet zozeer de benaming en de identificeerbaarheid van elke stof van belang, dan wel haar fysische, chemische en toxicologische kenmerken, want net die kenmerken laten toe de hinder en de risico's in te schatten. Welnu, de lijst in bijlage 6 omvat per stof twintig kenmerkende gegevens, alsmede voldoende verduidelijkingen bij de gebruikte waarden en symbolen.

Op grond van al die informatie moet in redelijkheid worden aangenomen dat het voor de overheid en de omwonenden mogelijk was de milieuhygiënische weerslag van de inrichting, en voornamelijk de emissies, in te schatten.

De bijlage 11 bij de aanvraag is volledig aan de emissies gewijd.

Aan de hand daarvan konden de overheid en de omwonenden zich een voldoende beeld vormen van de verwachte emissies, ook zonder dat de verwerkte

hoeveelheden van iedere individuele grondstof waren opgegeven.

Bovendien bevat dezelfde bijlage nog een milieu-audit waarvan de tussenkomenende partij aannemelijk maakt dat zij nog relevant is voor de beoordeling van de betrokken aanvraag.

3.1.2.2. Aangaande de formele motivering van het bestreden besluit

3.1.2.2.1. Luidens artikel 52, 3°, van Vlarem I, dient de uitspraak over het beroep een gemotiveerde beslissing te omvatten over de aanspraken of bezwaren die door de indieners van het beroep werden gesteld.

Artikel 3 van de Formele Motiveringswet van 29 juli 1991 schrijft van zijn kant voor dat in het bestreden besluit de juridische en feitelijke overwegingen moeten worden vermeld die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat die motivering afdoende moet zijn.

3.1.2.2.2. In het beroepschrift dat onder meer door de verzoekers werd ingediend wordt er op gewezen dat de aanvraag onvolledig is ingevuld.

Luidens het beroepschrift omvat bijlage 5 bij de milieuvergunningsaanvraag enkel een beschrijving van de totale productiehoeveelheden, en geen detailgegevens per grondstof, per tussenproduct, per bijproduct en per eindproduct, wat nochtans verplicht is.

Bijlage 5 omvat enkel een overzicht van de verwerkte hoeveelheid vloeibare inkten.

Bijlage 6A omvat wel een overzicht van de opgeslagen vloeistoffen die naar aard zijn gegroepeerd en dus niet geïndividualiseerd, en bovendien kan uit die tabel niet worden afgeleid hoeveel er voorzienbaar zal worden verwerkt.

Bijlage 6B vermeldt niet de maximum voorzienbare hoeveelheid per grondstof.

Wanneer de gebruikte producten niet individueel bij hoeveelheid gekend zijn, kunnen de mogelijke luchtmissies ook niet gekend zijn.

3.1.2.2.3. Deze argumenten worden in het bestreden besluit als volgt beantwoord :

- "- zoals blijkt uit de hiernavolgende argumentatie is de aanvraag wel degelijk voldoende volledig ingevuld;
- bijlage 5 van de vergunningsaanvraag bevat wel degelijk de vereiste gegevens over de grondstoffen en halffabrikaten; bijprodukten worden als dusdanig niet gevormd, tussenprodukten evenmin gezien het productieproces een loutere menging is; bijlage 6 bevat de noodzakelijke gegevens over productiehoeveelheden en productiecapaciteiten; een opsplitsing van de hoeveelheden per categorie is daarbij gegeven terwijl de fysische, chemische en toxicologische eigenschappen per produkt eveneens in bijlage gegeven zijn; deze informatie dient redelijkerwijze als voldoende beschouwd te worden, zowel voor de overheid als voor de omwonenden om het dossier te kunnen beoordelen;
- de tabel voor de vloeibare inkten op waterbasis ontbreekt niet in bijlage 5 : de gegeven tabel omvat zowel de hoeveelheden voor de inkten op waterbasis als deze op basis van oplosmiddelen; de overzichtstabel voor de verwerkte hoeveelheden pasta-inkten ontbreekt inderdaad, blijkbaar ten gevolge van een vergissing; de verwerkte hoeveelheden liggen echter lager dan de maximale productiecapaciteiten die wel in het dossier gegeven zijn, zodat de impact hiervan wel degelijk beoordeeld konden worden; ook de opgeslagen hoeveelheden van grondstoffen en halffabrikaten zijn in het dossier aanwezig; bovendien zijn de geproduceerde hoeveelheden pasta-inkten een factor 10 lager dan de hoeveelheden vloeibare inkten en komen hierbij geen emissies in de lucht voor; hetgeen wel het geval is bij de vloeibare inkten; er kan dus bezwaarlijk gesteld worden dat het niet vermelden van de verwerkte hoeveelheden grondstoffen en halffabrikaten van de pasta-inkten het dossier derwijze onvolledig maakt dat niet zou kunnen geoordeeld over de milieu-impact van de inrichting;

- de verwerkte hoeveelheden per individuele grondstof zijn inderdaad niet gegeven; de opgeslagen hoeveelheden zijn dat wel; de verwerkte hoeveelheden per produkt kunnen veranderen, bv. in functie van de marktsituatie; op basis van de verwerkte hoeveelheden per categorie van produkten enerzijds, de eigenschappen van de individuele stoffen anderzijds en de beschikbare emissiemetingen kan een voldoende nauwkeurig beeld van de emissies verkregen worden; exacte cijfers kunnen bij dergelijke produktie-installatie nooit op voorhand bepaald worden; wel dienen voldoende strenge voorwaarden opgelegd te worden om deze tot een aanvaardbaar niveau te beperken;
- de Bestendige Deputatie beschikte dus wel degelijk over voldoende gegevens om over de aanvraag te kunnen oordelen;
- alle grondstoffen, halffabrikaten eindprodukten, vernissen, oplosmiddelen, etc. die in de produktieruimten worden gestockeerd zijn stoffen of mengelingen van stoffen waarvan in bijlage 6 de fysische, chemische en toxicologische eigenschappen beschreven zijn; welke van de stoffen dit zijn hangt af van de produktieomstandigheden die kunnen wijzigen; alle noodzakelijke gegevens over de stoffen die in de houders opgeslagen worden of kunnen opgeslagen worden zijn dus in het dossier aanwezig".

3.1.2.2.4. Deze passus uit het bestreden besluit antwoordt op duidelijke wijze op de desbetreffende bezwaren van de verzoekers.

Uit de geciteerde overwegingen blijkt immers afdoende waarom de verwerende partij van oordeel is dat het niet noodzakelijk is om per grondstof de verwerkte hoeveelheden aan te geven.

Uit de bespreking onder punt 3.1.2.1 is gebleken dat de inhoudelijke kritiek dienaangaande in het beroepschrift geformuleerd, niet opgaat.

3.1.2.3. De grief die de verzoekers opwerpen in hun memorie van wederantwoord als zouden de stoffen die op de lijst opgenomen in de bijlage 6 bij de aanvraag zijn opgesomd, onvoldoende identificeerbaar zijn om met kennis van zaken bezwaren te kunnen uiten, is een nieuw

middel dat niet voor het eerst in de bedoelde memorie op ontvankelijke wijze kan worden aangevoerd.

De verzoekers beroepen zich in dit verband in hun laatste memorie op de volgende zinsnede uit hun verzoekschrift :

"De aanvrager had immers bij zijn aanvraag enerzijds een 7 pagina-lange lijst van gebruikte grondstoffen gevoegd (+/- 500 verschillende), vaak zonder naam maar enkel met de (interne) code, zonder maximaal voorziene hoeveelheid en zonder aanduiding waar of hoe die zouden worden opgeslagen of verwerkt".

Die ene zin, opgenomen in het vier pagina's beslaande eerste middel, maakt echter deel uit van de toelichting bij het middel, dat aanvoert dat de aanvraag per afzonderlijke grondstof, en niet per soort van grondstoffen, moest vermelden welke de maximum voorziene hoeveelheid is, en welke de invloed ervan op de emissie is;

3.2. Tweede middel

3.2.1. Standpunten van de partijen

Overwegende dat de partijen met betrekking tot het tweede middel de volgende argumenten ontwikkelen :

3.2.1.1. De verzoekers nemen hun tweede middel uit de schending van :

- de Formele Motiveringswet van 29 juli 1991,
- de artikelen 21, § 2, en 52 van Vlarem I, en,
- de "artikelen 2 en 88 van de Stedenbouwwet", de artikelen 7, 8 en 14 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen, en het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse, vastgesteld bij koninklijk besluit van 7 maart 1977,

"doordat de exploitatie van een inktproduktiebedrijf wordt vergund op een terrein dat deels gelegen is in bufferzone, deels in industriegebied en deels in gebied voor ambachtelijke bedrijven, zonder bovendien verder rekening te houden met de concrete ruimtelijke toestand,

terwijl een geïntegreerde activiteit van één enkel industrieel bedrijf niet kan worden uitgesplitst in onderscheiden inrichtingen over meerdere bestemmingsgebieden om de stedenbouwkundige verenigbaarheid te bepalen,

en doordat de overheid niet afdoende antwoordt op de bezwaren die daaromtrent werden gemaakt,

terwijl het recht om bezwaar in te dienen, samen met de motiveringsverplichting de verplichting meebrengt om op afdoende wijze te antwoorden op de bezwaren".

Zij lichten dit middel als volgt toe :

"In hun beroep bij de Vlaamse Regering hebben de beroepers terzake (bondig samengevat) gesteld :

- het gaat om een geïsoleerd 'eenbedrijfs-industriegebied', omgeven door woongebied en agrarisch gebied, dat niet vergelijkbaar is met een 'echt' industriegebied;
- het uitsplitsen van opslagruimte en produktieruimte om in het ambachtelijke gebied te kunnen exploiteren is onwettig, zoals o.m. blijkt uit het arrest BETER LEEFMILIEU TESSENDERLO en PALS, nr. 27.042 van 21 oktober 1986;
- het als 'definitief' vergund achten van een nitrocellulose bunker, die is gebouwd in een bufferzone, moet ondanks die vergunning betrokken worden in de stedenbouwkundige beoordeling;
- de bufferzone van zowat 2 meter -of wat daarvoor moet doorgaan- is kennelijk ontoereikend;
- gebouw E ligt geheel in de bufferzone, gebouw D gedeeltelijk;
- de concrete toestand moet worden onderzocht (cfr. R.v.St. arrest FONCK-DEHENIN, nr. 46.259 van 24 februari 1994), nl. een éénbedrijfsindustriegebied dat slechts via een smalle weg bereikbaar is door een woonzone of, via een slechts theoretisch verplichte omweg, doorheen een woongebied met landelijk karakter, waarbij het bedrijf dagelijks moet bevoorrad worden met gemiddeld 6 tientonnens en 17,2 twintigtonners, hetgeen noopt tot de conclusie van stedenbouwkundige onverenigbaarheid.

Dit alles wordt terzijde geschoven met de volgende overwegingen :

- het grootste gedeelte van het terrein is duidelijk gelegen in industriegebied; de bestemming industriegebied is daarbij duidelijk vastgesteld

- op het gewestplan; de verwijzing naar de historiek hiervan is irrelevant; het onderscheid tussen een echt industriegebied en een zogenaamd eenbedrijfsindustriegebied is in geen enkele wetgeving voorzien en kan dan ook niet gehanteerd worden; een industriële vestiging kan, indien de hinder tot een aanvaardbaar niveau beperkt wordt, aanvaard worden op een industrieterrein zoals dat door het gewestplan is vastgelegd; bovendien zouden in principe meerdere industriële bedrijven op het industrieterrein kunnen toegelaten worden;
- zoals blijkt uit het advies van het Bestuur voor Ruimtelijke Ordening is ook het gedeelte van de aanvraag dat in ambachtelijke zone gelegen is, vanuit stedenbouwkundig oogpunt aanvaardbaar; in de ambachtelijke zone zijn immers geen produktie-installaties gelegen maar enkel een opslagplaats waarvan de grootte en de ruimtelijke en milieu-impact deze van een middelgroot bedrijf geenszins overstijgt; de conclusie van de Raad van State in het arrest v.z.w. BETER LEEFMILIEU TESSENDERLO en PALS kan niet geëxtrapoleerd worden naar de situatie bij SUN CHEMICAL gezien de situatie in de twee dossiers fundamenteel verschillend is; de aanvaardbaarheid van een dergelijk(e) opslagplaats in de K.M.O.-zone wordt mede aangetoond door het feit dat bij de totstandkoming van de gewestplannen de bestemming K.M.O.-zone werd gegeven aan het terrein waarop op dat moment een opslagplaats horende bij het aanpalend industrieel bedrijf aanwezig was; bovendien kan in de veronderstelling dat de opslagplaats niet zou verenigbaar zijn met de bestemming als K.M.O.-zone, deze wel aanvaard worden in de toepassing van het decreet van 23 juni 1993, gezien deze opslagplaats de goede ruimtelijke ordening niet in het gedrang brengt en gezien door de aanwezigheid ervan de ruimtelijke draagkracht van het gebied niet overschreden wordt; de hinder en het risico van deze opslagplaats voor verpakte en geconditioneerde goederen blijven voor het woongebied waarvan het afgescheiden is door een smalle bufferzone beperkt tot een aanvaardbaar niveau;
 - het inschakelen van de bufferzone voor het stapelen van lege vaten dient inderdaad verboden te worden; indien de bufferzone ingericht en gebruikt wordt zoals het hoort en indien in de K.M.O.-zone enkel opslag plaatsvindt, kan de op het gewestplan voorziene bufferzone haar functie voldoende vervullen;
 - de draagkracht van het woongebied zal tengevolge van de aangevraagde activiteiten niet overschreden worden gezien het transport van en naar de inrichting niet langs dit woongebied passeert en gezien op het gedeelte van het terrein dat het

dichtst bij de woonzone gelegen is (de K.M.O.-zone) enkel een opslagplaats geëxploiteerd wordt; de hinder van de laad- en losactiviteiten die hier plaatsvinden en die eigen zijn aan de bestemming als K.M.O.-zone kan tot een aanvaardbaar niveau worden beperkt mits naleving van de voorwaarden inzake de bufferzone en het stilleggen van de motoren van de vrachtwagens; functieverweving tussen de verschillende bestemmingen is dus wel degelijk mogelijk in dit geval.

Die redengeving kan niet worden aanvaard.

- het feit dat het gaat om een 'mini-industrieterreintje' voor één enkel bedrijf naast een woonzone is wèl relevant om de stedenbouwkundige verenigbaarheid van het bedrijf dat dit hele terrein bezet, te beoordelen;
- het decreet van 23 juni 1993 kan terzake niet dienstig worden ingeroepen, door algemeen te stellen dat het massale transport met zware vrachtwagens van en naar het bedrijf 'de draagkracht van het woongebied niet overschrijdt' en dat 'de functieverweving mogelijk is', omdat die vrachtwagens niet door het woongebied zouden rijden. Dat laatste is immers theorie. Dagelijks komen er vrachtwagens van en naar SUN CHEMICAL via de korte en voor de hand liggende weg, doorheen het woongebied. Er zijn terzake trouwens reeds P.V.'s opgemaakt;
- dat het gaat om een bedrijf waar maandelijks tot 1.429.000 kg. inkten worden geproduceerd waarvoor 210.000 liter vluchtige en gevaarlijke grondstoffen worden opgeslagen, waar meer dan 1.000 ton produkten in de produktieruimten wordt opgeslagen en nog eens 726,5 ton in opslagruimtes, dat alles wordt niet ernstig beoordeeld om de stedenbouwkundige aanvaardbaarheid te beoordelen".

3.2.1.2. De verwerende partij verwijst in haar memorie van antwoord enkel naar de motivering van het bestreden besluit.

3.2.1.3. De verzoekers doen in hun memorie van wederantwoord nog gelden dat de overheid er zich niet mag mee vergenoegen vast te stellen dat een inrichting verenigbaar is met de gewestplanvoorschriften, en dat het betrokken industrieterrein zich niet leent tot het exploiteren van een omvangrijke inrichting als de kwestieuze.

3.2.1.4. De tussenkomende partij stelt in haar verzoekschrift tot tussenkomst :

"2.1. Eerste onderdeel van het middel.

2.1.1. Er is geen sprake van een uitsplitsing van één bedrijf in verschillende inrichtingen. Het bedrijf vormt één geheel, met de verschillende deelaspecten die een productiebedrijf eigen zijn : productie, opslag en kantoren.

Grotendeels omdat bestaande gebouwen overgenomen werden, werden de verschillende onderdelen van het bedrijf gelocaliseerd zoals het nu is. In het K.M.O-gebied was enkel een opslagplaats en die is verder gebruikt enkel als opslagplaats.

Het weze hier nog maar eens herhaald dat SUN in dat gedeelte van het terrein dat voor ambachtelijke bedrijven bestemd is, geen industriële activiteit uitoefent.

Dit is nooit anders geweest en ook nooit anders gepland en werd bovendien bij herhaling vastgesteld door alle (adviserende en inspecterende) overheidsinstanties die het bedrijf bij herhaling hebben bezocht. Het werd ook vastgesteld door de mensen die met het "overlegorgaan industrie TERNAT" het bedrijf hebben bezocht op 27.10.1994.

2.1.2. Ten tweede is het zo dat, indien er betwisting is over het feit of een bedrijf al dan niet thuishoort in een bepaalde zone, er moet nagegaan worden of de inrichting bestaanbaar is met de voorschriften en verenigbaar is met de onmiddellijke omgeving. Pas indien zou blijken dat beide voorwaarden niet voldaan zijn, kan en moet een beroep gedaan worden op de decreten van 23.06.1993 (BOES, M., 'De decreten van 23 juni 1993 tot wijziging en aanvulling van de stedenbouwwet (vergunningen voor zonevreemde constructies en de opheffing van de opvullingsregel)' in : Recente ontwikkelingen inzake ruimtelijke ordening en stedenbouw, die Keure, 1994, 66).

2.1.2.A. Welnu, in tegenstelling tot wat de beroepers beweren, is de gehele inrichting, zoals zij ingeplant is, bestaanbaar met de voorschriften en verenigbaar met de omgeving.

Het gebouw F1 is in een gebied voor ambachtelijke en voor kleine, maar ook middelgrote bedrijven gelegen. Het Koninklijk Besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen duidt deze bestemming aan als één van de nadere

aanwijzingen voor industriegebieden, maar geeft geen verdere criteria aan om het onderscheid met de andere nadere aanwijzingen te maken. Het onderscheid berust derhalve op een appreciatie van de feiten.

Er mag vóór alles niet vergeten worden dat de activiteit die SUN in de betrokken zone ontwikkelt, namelijk het stapelen van de afgewerkte produkten en het laden ervan, geenszins de activiteit overstijgt van een middelgroot bedrijf en zelfs niet die van sommige ambachtelijke bedrijven.

De opslagplaats veroorzaakt bovendien niet echt hinder en zeker niet meer hinder dan AKZO indertijd deed of dan gelijk welk middelgroot bedrijf dat daar gevestigd is, zou doen. De activiteit in de bewuste zone veroorzaakt in geen geval de hinder die de plaatsing op een industriezone vereist.

Om aan te tonen dat het gebouw F1 niet bestaanbaar is met de voorschriften van het gewestplan, namelijk de bestemming zone voor ambachtelijke en kleine en middelgrote bedrijven, verwijzen de beroepers naar het arrest v.z.w. BETER LEEFMILIEU TESSENDERLO en PALS.

Gesteld dat het arrest v.z.w. BETER LEEFMILIEU en PALS een principe-arrest van de Raad van State zou zijn, en om die reden op alle ambachtelijke zones in Vlaanderen van toepassing zou zijn (quod non), dan kan dit toch nooit volledig los gemaakt worden van de feiten, de omstandigheden en de elementen van de zaak waarover de Raad toen uitspraak gedaan heeft. Zoniet leggen de beroepers de Raad rechtsregels en uitspraken in de mond die zij niet gedaan heeft. Het is in tegenstelling tot wat de beroepers menen, wel terzake dat het genoemd arrest niet vergelijkbaar is met de situatie van TESSENDERLO CHEMIE, want in de mate dat het niet vergelijkbaar is, kan ook een principe-arrest niet zomaar toegepast worden.

Er is geen enkele vergelijking mogelijk tussen de aard, de activiteit, de omvang, de opstelling, de inplanting en de gebouwen van PHILIPS PETROLEUM en SUN. Alleen al het feit dat PHILIPS PETROLEUM nagenoeg volledig omgeven is door woonzone en eigenlijk nagenoeg in de dorpskern van Tessenderlo ligt, vormt een fundamenteel en wezenlijk onderscheid met de situatie van SUN. Ook de oppervlakte van de beide terreinen vormt een wezenlijk onderscheid. Wanneer men een plattegrond zelfs maar oppervlakkig bekijkt,

kan men vaststellen dat SUN volledig los van de woonwijk bestaat en werkt en er, in tegenstelling tot de situatie van TESSENDERLO CHEMIE, niet op is aangewezen. Verder leert eenzelfde plattegrond dat er bij SUN nog veel open ruimte rond de bedrijfsgebouwen overblijft.

PHILIPS PETROLEUM werkte met het uiterst giftige en vluchtige waterstofsulfide (H_2S) als basisgrondstof om mercaptanen te produceren. Mercaptanen zijn waarschijnlijk de meest reukgevende stoffen ter wereld. Enkele druppels volstaan om grote oppervlakten in een uiterst onaangename en onverdraaglijke geur te dompelen. De veiligheidsmaatregelen waren enorm.

PHILIPS PETROLEUM werkte verder met uiterst gevaarlijke en ontplofbare stoffen, waaronder bijvoorbeeld ethyleenoxide.

SUN werkt niet met gevaarlijke stoffen, ook niet met gevaarlijke stoffen in de zin van bijlage 7 van VLAREM I. De gebruikte solventen (ethanol en ethylacetaat) zijn niet gevaarlijker dan de overslag en opslag van diesel en benzine in een bezinestation. Doordat er geen chemische reacties bij de inktproductie plaats vinden, is het risico van ongelukken en/of onvoorziene reacties drastisch minder.

Verder oordeelde Uw Raad in het arrest v.z.w. BETER LEEFMILIEU TESSENDERLO en PALS dat de activiteit van PHILIPS PETROLEUM in de ambachtelijke zone 'alleszins van dezelfde hinderlijke' aard is als de activiteit in het industriegebied. Van SUN kan dit niet gezegd worden. De activiteit in de ambachtelijke zone is van een andere aard dan deze in de industriezone. Bij PHILIPS PETROLEUM ging het om opslag en overslag, dit wil zeggen het vullen van vaten, van mercaptanen. Een deel van het eigenlijke productieproces, met één van de meest (geur)hinderlijke produkten op dit ogenblik gekend, vond precies plaats in de K.M.O.-zone. Bovendien lag het labo van PHILIPS PETROLEUM in hetzelfde ambachtelijke gebied.

Bij SUN gaat het enkel om opslag van afgewerkte en verpakte en geconditioneerde inkten. De vulling gebeurt in de industriezone. Indien een vat zou gaan lekken in de ambachtelijke zone, dan is er hoogstens een gele, rode of blauwe kleurstof die achterblijft en makkelijk kan worden opgekuist. De opslag is van die aard dat zij evengoed kan deel uitmaken van een ambachtelijk

bedrijf of van een kleine of middelgrote onderneming.

De opslagplaats is om deze redenen volledig 'bestaanbaar' met de bestemming zone voor ambachtelijke en kleine en middelgrote bedrijven.

2.1.2.B. Verder is de opslagplaats F1 volkomen verenigbaar met de zone waarin ze gelegen is en met de onmiddellijke omgeving. De opslagplaats wordt gebruikt, zoals bekend is, voor opslag en de ruimte ervoor voor laden en lossen, zodat de onmiddellijke omgeving er niet meer hinder van ondervindt dan ze van een middelgroot of ambachtelijk bedrijf in dezelfde zone zou ondervinden. De industriële activiteit van het bedrijf gebeurt op het industrieterrein, dat verder is gelegen.

Er moet dus besloten worden dat de opslagplaats F1 bestaanbaar is met de wettelijke voorschriften en verenigbaar is met de onmiddellijke omgeving.

2.1.3. (...)

2.1.4. Omtrent het 'éénbedrijfsindustriegebied' en het 'mini-industrieterreintje' moet nog het volgende gepreciseerd worden.

2.1.4.a) Ten eerste voegen de beroepers een criterium of een categorie aan de bestaande wettelijke bepalingen toe, daar waar zij een onderscheid maken tussen een 'éénbedrijfsindustriegebied' en een 'een groot 'echt' industriegebied'. Dergelijk onderscheid wordt niet gemaakt in de Stedenbouwwet of in het Koninklijk Besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen, zelfs niet in de Omzendbrief van 3 augustus 1979 houdende toelichting bij het K.B. van 28 december 1972.

2.1.4.b) Ten tweede tonen de beroepers nergens aan dat een 'éénbedrijfsindustriegebied' en een 'een groot 'echt' industriegebied' inderdaad een verschillende ruimtelijke weerslag hebben, zoals zij nochtans beweren. Zij tonen ook niet aan dat de ruimtelijke weerslag van SUN anders is dan ten opzichte van bijvoorbeeld AKZO.

Bovendien kan een zogenaamd 'éénbedrijfsindustriegebied' ook meerdere kleinere bedrijven bevatten, die daarom niet noodzakelijk minder hinderlijk zijn. Het terrein is immers 39.000 vierkante meter groot, waarvan, na uitbreiding, slechts 31 % zal bebouwd zijn.

2.1.4.c) Ten derde is het zo dat de historiek van en de situatie waarin een gewestplan tot stand

gekomen is, totaal irrelevant is voor het verdere bestaan van de bestemmingen die door het gewestplan gegeven zijn.

Artikel 2, § 1 van de stedenbouwwet laat hierover geen twijfel bestaan in de mate dat het bepaalt dat de gewestplannen verordenende kracht bezitten (wat de beroepers trouwens zelf stellen), dat zij blijven gelden tot zij door andere plannen worden vervangen en dat er alleen mag worden van afgeweken in de gevallen en in de vormen door de Stedenbouwwet bepaald.

Enkel een wijziging van het gewestplan, met respect van de wettelijk bepaalde procedures terzake, kan de gegeven bestemming wijzigen. Daarvan is overvloedige en vaststaande rechtspraak van de Raad van State. Elke kritiek op dit kenmerk, dat eigenlijk de rechtszekerheid ten goede komt, is een kritiek aan het adres van de wetgever en is om die reden alleen al hier niet op zijn plaats.

De verzoekende partijen tonen ook niet aan dat het gewestplan voor wat de gronden van SUN betreft vernietigd is of dat zij nog maar een annulatieberoep er tegen ingesteld hebben.

- 2.1.4.d) De verzoekende partijen menen hun stelling met betrekking tot het 'eenbedrijfs-industrieterrein' te kunnen staven door te verwijzen naar het arrest FONCK-DEHENIN van Uw Raad (nr. 46.259, 24 februari 1994).

Dat arrest handelt evenwel over een slachterij, gelegen deels in woongebied, deels in recreatiegebied en geenszins over een 'éénbedrijfsterrein'.

Omdat SUN in een industriegebied gelegen is en omdat het vervoer van en naar SUN niet door het nabijgelegen woongebied gebeurt, is het arrest FONCK-DEHENIN in het geheel niet relevant voor de voorliggende zaak.

- 2.1.4.e) Tenslotte, en voor zover nog nodig, kan erop gewezen worden dat het argument van de beroepers perfect tegen hen gebruikt kan worden. Immers, AKZO-SIKKENS was één bedrijf, op een 'éénbedrijfsindustriegebied' en SUN vormt eveneens niet meer of niet minder dan één bedrijf op een 'éénbedrijfs-industriegebied'.

Eventuele problemen inzake ruimtelijke weerslag van SUN op de omgeving zijn dan ook met het genoemde argument van de beroepers niet, laat staan afdoende aangetoond.

- 2.1.4.f) In allerlaatste instantie moet er op gewezen worden dat het terrein van SUN 3,9 hectare groot is, wat (naar Vlaamse normen) toch

- niet meer als een 'mini'-gebied kan omschreven worden.
- 2.1.5. De verzoekende partijen wensen de stedenbouwkundige verenigbaarheid van het bedrijf te beoordelen. Zij vergeten daarbij evenwel dat het bedrijf in eerste instantie bestaanbaar is met de voorschriften en meer bepaald met de gewestplanbestemming. Het bedrijf is voor het grootste en het belangrijkste deel gevestigd op industriegebied en daarmee moet de verenigbaarheid niet onderzocht worden. Per definitie hoort er industrie thuis op dat gebied. Dat het precies de bedoeling geweest is van de ontwerpers van het gewestplan van een volwaardig industriegebied te maken van de terreinen blijkt uit het feit dat het verder in de Donkerstraat gelegen woonhuis niet tot woongebied bestemd werd, maar mee opgenomen werd in de industriezone.
- 2.1.6. Er moet erop gewezen worden dat het bedrijf niet het gehele industriegebied beslaat, maar dat er, na de uitbreiding, twee derde overblijft, waarvan één derde met bomen en gras beplant is (zie de uiteenzetting onder de rubrieken 'feiten' en 'afwezigheid van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel'). In verband met de verenigbaarheid kan verwezen worden naar wat onder het eerste onderdeel van het tweede middel is uiteengezet.
- 2.1.7. In verband met de eventuele toepasselijkheid van artikel 88 van de stedenbouwwet moet in eerste instantie opgeworpen worden dat dat artikel slechts subsidiair aan de orde is. Het is namelijk aan de orde in de mate dat er zou geoordeeld worden dat de inplanting niet bestaanbaar is met de wettelijke bepalingen terzake en niet verenigbaar is met de onmiddellijke omgeving. Voor het overige kon de overheid volkomen terecht naar de functieverweving verwijzen.
- 2.1.8. De beoordeling van de hoeveelheden opgeslagen produkten in de in K.M.O.-zone gelegen opslagruimtes is wel degelijk betrokken bij de beoordeling, aangezien deze opgeslagen goederen in de K.M.O.-zone, nl. verpakte en geconditioneerde inktten in vaatjes van 200 liter, 50 en 10 liter, geen gevaar vormen. Doordat zij minder hinder veroorzaken en doordat dat in het bestreden besluit aan bod komt, gebeurde de motivering wel correct.
- 2.1.9. Uit dit alles, dat in het dossier stak waarover de overheid te oordelen had en uit de beoordeling in het bestreden besluit

waarnaar de verzoekende partijen zelf verwijzen, blijkt dat in het voorliggende geval wel degelijk rekening gehouden werd met de verordenende en dwingende kracht van het gewestplan, rekening houdend met de concrete toestand.

2.2. Het tweede onderdeel van het tweede middel.

2.2.1. Uit de weerlegging die in het eerste onderdeel van het tweede middel werd gegeven en uit pagina 28 van het bestreden besluit blijkt overduidelijk dat de overheid de bezwaren van de huidige verzoekende partijen grondig onderzocht en weerlegt heeft.

2.2.2. Voor zover het middel betrekking heeft op het gedeelte van de nitrocelluloseopslagplaats dat in de bufferzone staat, kan verwezen worden naar het derde middel.

Het tweede middel is om al deze redenen ongegrond".

In haar toelichtende memorie doet zij nog gelden :

"Op pagina 21 van het bestreden besluit staat letterlijk het volgende :

'Overwegende dat het transport van en naar de inrichting dient te gebeuren van de E40-autosnelweg langs de steenweg Asse-Ternat (Assesteenweg) en verder langs de rand van en door het industriegebied aan de overzijde van de autosnelweg (Industrielaan) en via de brug over de autosnelweg tot aan de inrichting; dat op deze wijze dezelfde weg gevolgd wordt als voor de industriezone aan de overkant van de autosnelweg; dat een smalle strook landelijk woongebied (Vitseroelstraat) gekruist wordt zonder effectief door deze straat te rijden; dat de hinder hierdoor voor het landelijk woongebied beperkt is vergeleken met het passerende personenwagenverkeer en de nabije autosnelweg; dat het vrachtwagenverkeer van en naar de inrichting via de Assesteenweg en de industriezone aanvaardbaar is; dat de vrachtwagens aldus niet passeren langs het woongebied in de Donkerstraat en de woningen van de beroepsindieners; dat deze dus niet op onaanvaardbare wijze gehinderd worden door het transport van en naar de inrichting'.

Ook de alinea die daarop volgt bevat een uitgebreide motivering, die de aantijgingen van de verzoekende partijen weerlegt. Wij beperken ons citaat tot de laatste zin van de alinea :

'... dat bij het onderzoek (van de inrichting ter plaatse) werd vastgesteld dat het vrachtwagenverkeer effectief langs de industriezone gebeurt' (...).

In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen beweren, bewijzen de feiten derhalve geenszins dat de weg langs de industriezone niet gebruikt wordt en ook niet kan gebruikt worden. De p.v.'s van overtreding waarover de verzoekende partijen het in hun verzoekschrift hebben, zijn ten andere nog steeds niet voorgelegd (omdat ze onbestaande zijn)".

3.2.1.5. De verzoekers voeren in hun laatste memorie nog aan :

"Het vergunningsbesluit van 16 december 1994 is inzonderheid gesteund op de bewering dat de afstand tussen de meest risicovolle installaties van het bedrijf enerzijds en de woningen in het woongebied anderzijds nu meer dan 60m bedraagt, alsmede dat de bewoners van de woningen in de Donkerstraat, gelegen in het agrarisch gebied, recht tegenover het bedrijfsterrein geen beroep hebben aangetekend.

De verzoekers blijven de mening toegedaan dat deze argumenten niet overtuigen.

Zo is niet overtuigend, het antwoord m.b.t. het 'eenbedrijfsindustriegebied' met slechts een veel te beperkte bufferzone. Dat argument zou niet relevant zijn, terwijl dit wél van belang is. Vooreerst geldt de planologische eis van een bufferzone ook bij de toetsing van milieuvergunningsaanvragen. En niet ontkend kan worden dat het industriegebied op zijn minst 'ongelukkig' gelegen is vlak naast een woonzone, en dat er een gebouw werd opgericht dat de aanleg van een werkelijke bufferzone onmogelijk maakt. De 'kunstgreep' om tussen het woongebied en het industriegebied een smalle groenstrook van twee meter evenals een (brandweer)weg te laten naast het eigenlijke bedrijfsgebouw, is -zelfs al zou dit een wettige toestand zijn (quod non)- in elk geval zo zeer bijzonder dat die toestand niet als irrelevant voor de beoordeling kon worden afgedaan.

De andere stedenbouwkundige overwegingen in het bestreden besluit zijn evenmin overtuigend. Niet-tegenstaande er veel preventieve maatregelen zijn opgelegd, kan het risico van brand en ontploffingen niet uitgesloten worden. De nefaste gevolgen van brand en ontploffing van de enorme hoeveelheden opgeslagen gevaarlijke stoffen worden niet geëvalueerd. Zij zullen alleszins niet beperkt zijn tot een straal van 60m.

Zelfs het gezond verstand zegt dat een dergelijk omvangrijk zeer gevaarlijk bedrijf niet thuishoort nabij een woongebied en een autosnelweg.

Het feit dat de overburen van het bedrijf geen beroep hebben aangetekend tegen de vergunning in eerste aanleg, is verder volstrekt irrelevant om de milieuhygiënische aanvaardbaarheid te beoordelen".

3.2.1.6. De tussenkomende partij argumenteert nog in haar laatste memorie :

"- Zoals voorheen reeds meermaals werd gesteld, is de inrichting voor het grootste gedeelte gelegen in industriegebied en de opslagruimte F1 -die wordt gebruikt voor de opslag van afgewerkte produkten in geconditioneerde verpakkingen, pasta inkten in geconditioneerde verpakkingen, halffabrikaten, vernissen en retourinkten, en de opslag van bepaalde vaste grondstoffen- ligt in ambachtelijke zone.

Wat betreft de nitrocellulose, kan gesteld worden dat deze thans buiten de bufferzone wordt opgeslagen. (zie bespreking derde middel)

De KMO-zone is van het woongebied afgescheiden door een bufferzone.

- In hun laatste memorie blijven verzoekers erop hameren dat de bufferzone veel te beperkt zou zijn. (...)

Voorts heeft de overheid wel degelijk met de plaatselijke toestand (inzonderheid de breedte van de bufferzone) rekening gehouden.

Dit blijkt duidelijk uit de motivering van haar beslissing.

Zo stelt zij o.m. dat in de ambachtelijke zone geen produktie-installaties gelegen zijn, maar enkel een opslagplaats waarvan de grootte en de ruimtelijke en milieu-impact deze van een middelgroot bedrijf geenszins overstijgt. De hinder en het risico van deze opslagplaats voor verpakte en geconditioneerde goederen blijven voor het woongebied, waarvan het afgescheiden is door een smalle bufferzone, beperkt tot een aanvaardbaar niveau";

3.2.2. Bespreking

Overwegende dat het middel ongegrond is om de volgende redenen :

3.2.2.1. Artikel 21, § 2, van Vlarem I schrijft voor dat het advies van het bestuur ruimtelijke ordening onder meer een gemotiveerde beoordeling van de verenigbaarheid van de inrichting met de omgeving en de goede plaatselijke ruimtelijke ordening moet omvatten.

De toelichting bij het middel bekritiseert evenwel geenszins de inhoud van het bedoelde advies, doch enkel het bestreden besluit zelf.

Er wordt aldus niet aangetoond dat de genoemde Vlarem I-bepaling geschonden is.

3.2.2.2. Luidens het bepaalde in artikel 52, 3°, van Vlarem I omvat de uitspraak van de minister over het beroep tegen een in eerste aanleg genomen beslissing over een milieuvergunningsaanvraag "een gemotiveerde beslissing (...) over de aanspraken of bezwaren die door de indiener(s) van het beroep werd(en) gesteld".

Krachtens de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, moet deze motivering in de akte zelf de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en moet zij afdoende zijn.

De in de toelichting bij het middel geciteerde overwegingen uit het bestreden besluit doen er duidelijk van blijken dat de desbetreffende motivering uit formeel oogpunt voldoende duidelijk de redenen aangeeft die de verwerende partij tot haar bestreden besluit hebben gebracht.

3.2.2.3. Een eerste bezwaar van de verzoekers hield in dat een geïsoleerd "eenbedrijfsindustriegebied", omgeven door woongebied en agrarisch gebied, niet vergelijkbaar is met een "echt" industriegebied.

De verwerende partij heeft hierop in het bestreden besluit terecht geantwoord dat "het onderscheid tussen een echt industriegebied en een zogenaamd eenbedrijfsindustriegebied (...) in geen enkele wetgeving (is) voorzien en (...) dan ook niet gehanteerd (kan) worden".

3.2.2.4. Het tweede bezwaar stelde dat het uitsplitsen van opslagruimte en productieruimte om in het ambachtelijke gebied te kunnen exploiteren, onwettig is.

Het bestreden besluit argumenteert in zijn aanhef inderdaad niet expliciet dat dergelijke uitsplitsing mogelijk is.

Hierbij dient evenwel vastgesteld te worden dat de stelling van de verzoekers gesteund was op het arrest nr. 27.042, van 21 oktober 1986, en het bestreden besluit daarop antwoordt dat dit arrest niet op de huidige zaak kan geëxtrapoleerd worden.

Er valt inderdaad niet in te zien op grond van welke regel een bedrijf, waarvan de installaties in verschillende bestemmingsgebieden liggen, enkel om die reden niet zou kunnen vergund worden.

3.2.2.5. Zoals reeds in de feitenuiteenzetting hierboven werd vermeld, werd de vergunning voor de nitrocellulose-bunker inmiddels door de Raad van State vernietigd.

Die "vergunning" kan dan ook niet meer betrokken worden in de stedenbouwkundige beoordeling, zodat het derde door de verzoekers vermelde bezwaar vervalt.

3.2.2.6. De derde in de toelichting bij het middel geciteerde overweging van het bestreden besluit gaat in op het bezwaar van de verzoekers dat de bufferzone "kennelijk ontoereikend" is, en dat zich in die bufferzone bouwwerken, geheel of gedeeltelijk, bevinden.

Daarbij wordt geoordeeld dat de breedte van die zone moet betrokken worden op het feit dat de aanpalende zone een K.M.O.-zone is, waar enkel opslag van -zoals in de tweede geciteerde overweging gespecificeerd- verpakte en geconditioneerde goederen plaatsvindt. Tevens wordt gesteld dat de bufferzone niet

mag gebruikt worden voor het stapelen van lege vaten, en dat ze moet "ingericht en gebruikt worden zoals het hoort".

De verzoekers tonen niet aan dat, voor het verlenen van de bestreden milieuvergunning, in rechte met die gegevens geen rekening mag worden gehouden.

Hier dient eraan herinnerd te worden dat de vergunning voor de opslag van nitrocellulose, die in de bufferzone plaatsvond, vernietigd werd.

Die partijen tonen evenmin aan dat die beoordeling kennelijk onredelijk is.

3.2.2.7. Uit de stedenbouwkundige motivering van het bestreden besluit blijkt dat, zoals de verzoekers hadden gevraagd (zie hun laatste bezwaar), de concrete toestand werd onderzocht.

De laatste van de geciteerde overwegingen gaat onder meer in op de hinder die het met het bedrijf gepaard gaande vrachtwagenverkeer voor het nabijgelegen woongebied teweegbrengt, waarbij overwogen wordt dat "het transport van en naar de inrichting niet langs dit woongebied passeert".

De overweging die de tussenkomende partij citeert in haar toelichtende memorie (zie 3.2.1.4) houdt een concrete beoordeling in van het vrachtverkeer in kwestie. Weliswaar maakt die overweging formeel deel uit van de milieuhygiënische beoordeling van de aanvraag, maar dit neemt niet weg dat ze evenzeer aantoonst dat de verwerende partij wel degelijk de desbetreffende problematiek in ogenschouw heeft genomen, grondig heeft geanalyseerd en daaruit een in redelijkheid aanvaardbare conclusie heeft getrokken.

En zelfs al zou, zoals de verzoekers aanvoeren, dit vrachtverkeer toch voor een deel in het woongebied gebeuren, dan impliceert dit nog niet dat daarom de bestreden vergunning onwettig is. De verzoekers tonen immers niet concreet aan dat de hinder

die daarmee gepaard gaat dermate groot is dat daardoor de gevraagde vergunning, voor een inrichting gelegen in een industriegebied, in redelijkheid niet mocht worden verleend.

3.2.2.8. De kritiek in de laatste memorie op "de andere stedenbouwkundige overwegingen in het bestreden besluit" had reeds in het inleidend verzoekschrift kunnen geformuleerd worden, en is derhalve laattijdig en onontvankelijk;

3.3. Derde middel

3.3.1. Standpunten van de partijen

Overwegende dat de partijen met betrekking tot het derde middel de volgende argumenten aanvoeren :

3.3.1.1. De verzoekers ontlelen hun derde middel aan de schending van artikel 52 van Vlarem I,

"doordat de overheid enerzijds stelt dat de aangevraagde vergunning voor een opslagplaats voor 5.000 kg nitrocellulose in bevochtigde toestand niet meer te moeten vergunnen omdat deze opslag reeds bij K.B. van 9 oktober 1991 vergund zou zijn, en derhalve de stedenbouwkundige onverenigbaarheid van die exploitatie met de inplanting in een bufferzone volgens het gewestplan niet te moeten onderzoeken, en anderzijds die opslagplaats toch vergunt in het dispositief van haar beslissing (art. 2, vijfde * van de bestreden beslissing)

terwijl het vanzelfsprekend contradictorisch en derhalve rechtens onaanvaardbaar is een inrichting te vergunnen waarvan eerst wordt gesteld dat zij niet meer moet worden vergund".

3.3.1.2. De verwerende partij repliceert in haar memorie van antwoord dat de opslagplaats voor 5.000 kg nitrocellulose inderdaad werd vergund bij koninklijk besluit van 9 oktober 1991.

De omstandigheid dat het bestreden vergunningsbesluit daarvan nog afzonderlijk melding maakt, is geen schending van welkdanige norm ook. Die vermelding betracht alleen een volledige informatie van de vergunde toestand.

Bovendien is het middel onontvankelijk, omdat niet wordt aangeduid welke bepaling uit het omvangrijk artikel 52 van Vlarem I precies geschonden is.

3.3.1.3. De tussenkomende partij voert in haar **verzoekschrift tot tussenkomst** het volgende aan :

"De verwijzing naar de vergunning van het Ministerie van Economische Zaken voor de nitro-opslagplaats in de aanhef van het bestreden vergunningsbesluit, is volkomen terecht.

Immers, het Milieuvergunningsdecreet en het Vlarem hebben niet alle vergunningssystemen inzake milieu in één tekst en in één vergunning gegroepeerd. Met name de reglementering van het K.B. van 1958 en de stedenbouwwet zijn apart blijven bestaan (met een coördinatie wat deze laatste betreft).

Er schuilt geen enkele contradictie in de herhaling in het dispositief van een milieuvergunningsbesluit van een bestaande vergunning, die aan een andere reglementering onderworpen is.

In de mate dat de overheid reeds een vergunning afgeleverd heeft, waarin ook de ruimtelijke ordening beoordeeld werd (zie stuk V-5 : de opslagplaats is precies daar opgericht op verzoek van het mijnwezen), kan de overheid die bij toepassing van het Milieuvergunningsdecreet oordeelt, rechtsgeldig naar de andere vergunning verwijzen voor het afleveren voor de eigen vergunning".

In haar **toelichtende memorie** stelt diezelfde partij nog dat het middel onontvankelijk is, omdat niet wordt aangeduid welke bepaling uit het omvangrijk artikel 52 van Vlarem I precies geschonden is.

3.3.1.4. In haar **laatste memorie** doet de **tussenkomende partij** nog gelden :

"De springstoffenvergunning werd vernietigd bij arrest van de Raad van State dd. 07.05.1998.

In afwachting van een nieuwe definitieve (explosieven- en bouw-)vergunning voor een nitrocellulosebunker, werkt SUN CHEMICAL met een tijdelijke vergunning -voor het opslaan van 3000 kg nitrocellulose drooggewicht met een stilstofgehalte van niet meer dan 12,6 %- overeenkomstig artikel 255 van het KB van 23.09.1958.

[bijlagen 1 en 2 : beslissingen van provincie Vlaams-Brabant respectievelijk dd. 27.07.98 en 20.08.99 (betekening dd. 01.09.1999)]

Op 20.06.2000 werd een nieuwe tijdelijke vergunning aangevraagd.

Op 27.03.2000 werd een nieuwe explosievenvergunning aangevraagd voor de opslag van nitrocellulose (bijlage 3), en op 18.04.2000 werd hiervoor een bouwvergunning aangevraagd (bijlage 4)";

3.3.2. Bespreking

3.3.2.1. Overwegende dat het middel een tegenstrijdigheid aanklaagt tussen het bestreden besluit en de in het middel geciteerde aan dat besluit voorafgaande overweging, en aldus klaarblijkelijk een gebrekkige motivering van het bestreden besluit aanvoert; dat artikel 52, 3, b, van Vlare I voorschrijft dat de in beroep genomen beslissing gemotiveerd moet zijn; dat aldus begrepen het middel ontvankelijk is;

3.3.2.2. Overwegende dat in de aanhef van het bestreden besluit wordt vermeld :

"gezien de springstofbunker is vergund tot 01 september 2011 blijft deze vergunning gelden tot deze datum en maakt de beoordeling hiervan geen onderdeel uit van onderhavig dossier" (zie pagina 29 van het bestreden besluit);

dat op pagina 31 van het bestreden besluit wordt herhaald dat "de nitrocellulose-opslag buiten het voorwerp van de huidige aanvraag (valt)"; dat het dispositief van het bestreden besluit niet alleen opsomt wat dit besluit zelf vergunt, doch ook alles wat de

inrichting "voortaan omvat", dit wil zeggen alle lopende vergunningen; dat er geen tegenstrijdigheid bestaat tussen de vaststelling dat de vergunning voor de springstoffen niet het voorwerp uitmaakt van het betrokken dossier en de vermelding in het beschikkend gedeelte dat het bedrijf beschikt over de bedoelde vergunning, vermits het bestreden besluit die vergunning niet toestaat, doch enkel een ten tijde van het nemen van dat besluit nog geldende vergunning vermeldt; dat het feit dat de Raad van State later die vergunning heeft vernietigd hieraan geen afbreuk doet; dat het middel niet gegrond is ;

3.4. Vierde middel

3.4.1. Standpunten van de partijen

Overwegende dat de partijen met betrekking tot het vierde middel de volgende argumenten aanvoeren :

3.4.1.1. De verzoekers ontwikkelen hun vierde middel als volgt :

"Vierde middel, genomen uit de schending van de rechtszekerheid, van de formele Motiveringswet van 29 juli 1991 en van het verbod van willekeur,

doordat de overheid met de bestreden beslissing een milieuvergunning verleent voor een productie-eenheid voor de vervaardiging van vloeibare en pasta-inkten,

terwijl, nu diezelfde overheid op 22 augustus 1991 voor een naar aard identieke maar in omvang veel beperktere productie-eenheid, op dezelfde plaats, de milieuvergunning weigerde, zij haar beoordeling terzake niet kon wijzigen en minstens haar gewijzigde beslissing op dit punt of rechtens aanvaardbare gronden moest motiveren, zeker niet in het licht van de bezwaren die de verzoekers terzake uitbrachten.

en terwijl, nu diezelfde overheid op 12 maart 1993 een (thans vernietigde) milieuvergunning verleende voor een kleinere exploitatie waarvan zij oordeelde dat 'gesteld kan worden dat de risico's voor de externe veiligheid, de hinder, de effecten op het leefmilieu, (...)' slechts met naleving van bijkomend

op te leggen milieuvoorwaarden (te weten de opmaak van een zesmaandelijks evaluatierapport en de controle door een (door de Raad van State onwettig bevonden) opvolgingscommissie) tot een aanvaardbaar minimum kunnen worden beperkt, zij haar beoordeling op dit punt niet kon wijzigen door te stellen dat enkel met naleving van de gewone voorwaarden die risico's kunnen worden beperkt tot een aanvaardbaar minimum.

TOELICHTING

Bij besluit BMV/00002242/000 van 22 augustus 1991 van de Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting werd aan SUN CHEMICAL in beroep de vergunning geweigerd om (op dezelfde plaats) een (veel kleinere) produktie-eenheid voor de vervaardiging van vloeibare en pasta-inkten te exploiteren. Deze weigering was inzonderheid gemotiveerd als volgt :

- de feitelijke situatie week af van de tijdens het desbetreffende openbaar onderzoek neergelegde plan;
- de produktie-aktiviteiten op amper 20 m van een naburige woning werden onaanvaardbaar geacht vanuit oogpunt van de hinder, het gevaar en de ongezondheid.

De aanvraag had toen betrekking op een als volgt beschreven inrichting :

'een produktie-eenheid voor de vervaardiging van vloeibare en pasta-inkten met een totaal geïnstalleerd elektrisch vermogen aan drijfkracht van 1780 KW en verder omvattende :

- Opslagplaatsen voor gasolie, benzine en meerder(e) industriële oplosmiddelen zoals ethanol, methanol, ethyl-glycol, ethylacetaat, N-propanol, isopropanol en heptaan in 15 ingegraven houders van 10 x 6.000 l, 3 x 12.000 l en 2 x 20.000 l
- Doseerinstallaties met bijhorende bovengrondse opslagplaatsen voor :
 - * 37.000 l waterbasen in 15 houders van 7 x 1.000 l, 2 x 2.000 l, 5 x 4.000 l en 1 x 6.000 l
 - * 42.000 l watervernissen in 7 houders van 2 x 8.000 l, 3 x 4.000 l en 2 x 7.000 l
 - * 26.000 l solventbasen in 18 houders van 12 x 1.000 l, 5 x 2.000 l en 1 x 4.000 l
 - * 36.000 l solventvernissen in 9 houders van elk 4.000 l
 - * 30.000 l nitro-cellulose vernissen in 2 tanks van elk 15.000 l
 - * een opslagplaats voor 80 t afgewerkte en halffabriekprodukten
 - * een opslagplaats voor 80 t afgewerkte produkten

- * opslagplaats van 25 t industriële solventen met een ontvlammingspunt lager dan 50° C in containers van 1.000 kg en vaten van 200 l
- * een laboratorium
- * een onderhoudswerkplaats
- * een statische transformator met een schijnbaar vermogen van 1250 KVA'.

De thans vergunde inrichting omvat :

- 1) een productie-eenheid voor het vervaardigen van vloeibare en pasta-inkten, bestaande uit voormengers, dispergeerunits, mengkuipen, doseerinstallaties, kogelmolens, mengers, driewalsen, verpakkingsmachine en een kuipeninstallatie, aangedreven door een 470-tal motoren met een totaal geïnstalleerd elektrisch vermogen van 4.443 Kw; dit is 2,5 x méér dan de exploitatie waarvoor in 1991 de vergunning werd geweigerd;
- 2) opslagplaatsen voor 110.500 liter stookolie en dieselbrandstof in 10 ingegraven houders van 4 x 12.000 l., 5 x 10.000 l en 1 x 12.500 l. In de geweigerde aanvraag vormden rubriek 2 en de hierna beschreven rubriek 3 tesamen 'slechts' 136.000 l., terwijl er thans voor die twee rubrieken samen 330.500 l. wordt vergund, of bijna het driedubbele;
- 3) Opslagplaatsen voor diverse industriële oplosmiddelen :
 - voor de ombouw 136.000 liter in 15 ondergrondse houders van 3 x 12.000 l. en 1 x 20.000 l. ethylacetaat, 1 x 6.000 l. heptaan, 1 x 6.000 l. isopropanol, 3 x 6.000 l. en 1 x 20.000 l. ethylalcohol, 2 x 6.000 l. benzine, 1 x 6.000 l. N-propanol, 1 x 6.000 l. dioctylphtalaat en 1 x 6.000 l. Dowanol;
 - na de ombouw 210.000 liter in 12 bovengrondse houders van 2 x 15.000 l. ethylacetaat, 1 x 15.000 l. heptaan, 1 x 15.000 l. isopropanol, 2 x 30.000 l. en 2 x 15.000 l. ethylalcohol, 1 x 15.000 l. benzine, 1 x 15.000 l. Dowanol;
- 4) produktieruimten met bijhorende bovengrondse opslagfaciliteiten in diverse gebouwen voor :
 - 4.1 28.000 liter watervernis in 5 houders van 3 x 4.000 l. en 2 x 8.000 l.; dit is een halvering in vergelijking met de geweigerde aanvraag;
 - 4.2 36.000 liter oplosmiddelveeris in 9 houders van 4.000 l.; dit is hetzelfde als in de geweigerde aanvraag;
 - 4.3 120.000 liter vernis op basis van nitro-cellulose in 8 houders van 15.000 l.; in de geweigerde aanvraag ging het om 'slechts' 30.000 l.;
 - 4.4 10 ton oliën voor aanmaak pasta-inkten in 10 verplaatsbare containers van 1.000 l. elk;

- 4.5 66,8 ton halffabrikaten en grondstoffen voor aanmaak oplosmiddeleninkten in 134 recipiënten (tanks, containers en vaten) van 22 x 1.000 l., 5 x 2.000 l., 1 x 4.000 l., 2 x 4.600 l., 4 x 400 l. en 100 x 200 l.;
- 4.6 51 ton halffabrikaten voor aanmaak water-inkten in 17 houders van 7 x 1.000 l., 2 x 2.000 l., 5 x 4.000 l., 1 x 6.000 l. en 2 x 7.000 l.;
- 4.7 4,8 ton halffabrikaten voor aanmaak methanolhoudende oplosmiddeleninkten in 24 vaten van 200 l.;
- 4.8 28,6 ton halffabrikaten voor aanmaak van olie- of pasta-inkten in 78 recipiënten van 38 x 200 l., 20 x 50 l. en 20 x 1.000 l.;
- 4.9 439 ton diverse halffabrikaten in 18 tanks van 10.000 l., 270 containers van 250 x 1.000 l. en 20 x 450 l. en 200 vaten van 200 l.;
- 4.10 151 ton licht ontvlambare vernissen en afgewerkte inkten in 50 recipiënten (containers en vaten) van 10 x 1.000 l., 30 x 200 l. en 10 x 500 l., en 20 houders van 9 x 3.000 l., 1 x 6.000 l., 6 x 10.000 l., 1 x 46.000 l., 1 x 8.000 l. en 2 x 12.000 l.;
- 4.11 21 ton water- en pasta-inkten in 50 recipiënten (containers en vaten) van 10 x 1.000 l., 30 x 200 l. en 10 x 500 l.;
- 4.12 278 ton olie inkten (zwart) voor rotatiepersen in 42 houders (tanks, containers en vaten) van 10 x 23.000 l., 2 x 10.000 l., 20 x 1.000 l. en 10 x 200 l.;
- 4.13 1.200 l. white spirit (spoelmiddel voor reiniging kuipen) in 2 recipiënten van 1 x 1.000 l. en 1. en 200 l.;
- 4.14 20 ton afvalsolventen in 1 houder van 20.000 l.;
- 4.15 21,5 ton industrieel afvalwater in 1 houder van 20.000 l. en 5 recipiënten van 1 x 500 l. en 4 x 250 l.;
- 4.16 23,5 ton al dan niet verontreinigend solvent voor kuipenreiniging in 9 houders van 1 x 20.000 l., 1 x 1.000 l., 3 x 500 l. en 4 x 250 l.;
- 4.17 1 ton stalen van solvent-waterbasis en pasta-inkten en halffabrikaten in bokalen met een inhoud van 150 gram en van 200 milliliter;
- 4.18 10 ton pasta-inkt en halffabrikaten in 35 produktiekuipen van 10 x 300 l., 5 x 1.000 l. en 20 x 100 l.

In de geweigerde aanvraag kwamen de rubrieken 4.5 tot 4.18 niet voor, zodat er een capaciteitsuitbrei-

ding van 1.094.000 Kg (1.094,7 ton) opslag in de produktieruimte plaatsvindt.

5) magazijnen voor opslag van :

- 5.1 88 ton licht ontvlambare afgewerkte produkten, oplosmiddelen in verpakkingen van 20 l., 200 l. en 1.000 l.;
- 5.2 32 ton waterinkten in verpakkingen van 25 l., 200 l. en 1.000 l.;
- 5.3 3 ton methanol houdende inkten in verpakkingen van 200 l.;
- 5.4 146 ton pasta-inkten in verpakkingen van 1 kg., 2,5 kg. en 200 kg.;
- 5.5 halffabrikaten, vernissen en retourinkten waarvan 80 ton licht ontvlambare in verpakkingen van 20 l., 200 l. en 1.000 l., 57,5 ton waterbasis- en basis-inkten in verpakkingen van 25 l., 200 l. en 1.000 l., en 5 ton methanol houdende in verpakkingen van 25 l.;
- 5.6 80 ton oplosmiddelen en grondstoffen in vaten en containers van 200 l.;
- 5.7 175 ton pigmenten geconcentreerde inktvlokken en dispersies;
- 5.8 60 ton harsen en waxen.

In de geweigerde aanvraag werd in het totaal slechts 160 ton opslag van afgewerkte en half afgewerkte produkten aangevraagd, evenals 25 ton industriële solventen. In de vorige aanvraag die leidde tot de vernietigde milieuvergunning dd. 12 maart 1993 werd 627 ton opslag vergund. Thans wordt 726,5 ton opslag vergund, zijnde zowat het viervoudige van wat voorheen werd geweigerd.

- * een opslagplaats voor 5.000 kg. (drooggewicht) nitrocellulose met minder dan 12,6 % stikstof in bevochtigde toestand; dit was niet opgenomen in de eerste aanvraag;
- * een cryogene opslagtank voor N₂ met een waterinhoudsvermogen van 3.330 liter; als dusdanig niet vermeld in de aanvraag van 1989 die leidde tot het weigeringsbesluit van 1991; dit is hetzelfde als in de vernietigde vergunning van 1993;
- * opslag van N₂ in 6 flessenbatterijen met elk 16 flessen van 50 liter, met een gezamenlijk waterinhoudsvermogen van 4.800 l.; dit was als dusdanig niet vermeld in de aanvraag van 1989 die leidde tot het weigeringsbesluit van 1991; het is 1.800 l. méér dan in de vernietigde vergunning van 1993;
- * opslag van CO₂ in 2 flessen van 50 liter met een gezamenlijk waterinhoudsvermogen van 100 l.; dit was als dusdanig niet vermeld in de aanvraag van 1989; het is hetzelfde als in de vernietigde vergunning van 1993;
- * twee statische transformatoren met een vermogen van 1 x 1.250 kVA en 1 x 1.600 kVA; zijnde meer dan het dubbele van de aanvraag van 1989 en nog

350 KVA méér dan in de vernietigde vergunning van 1993;

- * 5 compressoren van elk 18,5 kW, voor een geïnstalleerde totale drijfkracht van 92,5 kW; dit was als dusdanig noch in de aanvraag van 1989, noch in de aanvraag van 1991 opgenomen;
- * 2 mobiele compressoren van elk $\pm 2,5$ kW, voor een totale drijfkracht van 5 kW; dit was als dusdanig noch in de aanvraag van 1989, noch in de aanvraag van 1991 opgenomen;
- * 2 koelgroepen van elk 47 kW, voor een geïnstalleerde totale drijfkracht van 94 kW; dit was als dusdanig noch in de aanvraag van 1989, noch in de aanvraag van 1991 opgenomen;
- * 1 accumulator met een geïnstalleerd vermogen van ± 3 kW; dit was als dusdanig noch in de aanvraag van 1989, noch in de aanvraag van 1991 opgenomen;
- * laboratoria (inclusief kwaliteitscontrole); thans in het meervoud, zonder toelichting over het aantal;
- * een onderhoudswerkplaats met metaalbewerkingsmachines met een geïnstalleerde totale drijfkracht van ± 15 kW, dit is vergelijkbaar met de vorige aanvraag;
- * het stallen van 7 voertuigen; dit was niet opgenomen in de vorige aanvraag; de localisatie van die stalling is niet duidelijk uit de aanvraag af te leiden;
- * 5 stookplaatsen na uitbreiding elk voorzien van één schoorsteen met een totaal van 10 stookinstallaties met een warmtevermogen per stookplaats van 2 x 450 kW, 2 x 140 kW, 1 x 60 kW, 2 x 285 kW en 2 x 285 kW + 1 x 48 kW, samen 2.428 kW; dit was niet opgenomen in de vorige aanvragen;
- * het lozen van normaal huisafvalwater in de openbare riolering van de Donkerstraat via 3 lozingspunten.

De thans vergunde inrichting is dus merkkelijk omvangrijker (meer dan het dubbele) dan de voorheen geweigerde, en zelfs nog tientallen tonnen, liters en kW's méér dan in aanvraag die leidde tot de vernietigde vergunning.

In de bestreden beslissing wordt die verandering in de beoordeling verantwoord als volgt (p. 26) :

'Overwegende dat een belangrijke wijziging die in het huidig dossier voorzien is de verplaatsing van de opslagtanks naar een meer centraal gelegen plaats op het bedrijfsterrein is; dat deze nieuwe inplantingsplaats zich op ca. 80 meter van de perceelsgrens bevindt; dat de normaal gehanteerde afstandsregels voor dergelijke opslagplaatsen ruimschoots kunnen gerespecteerd worden; dat de opslag zou voorzien worden in bovengrondse tanks; dat het brandgevaar van bovengrondse tanks hoger ligt

dan bij ondergrondse tanks; dat in het bestreden besluit de gangbare voorwaarden zijn opgelegd om het brandgevaar tot een aanvaardbaar niveau te beperken; dat het aangewezen is dat de voorziene detectiebrandblusapparatuur door een erkende deskundige wordt goedgekeurd om de risico's en de effecten van een potentiële brand ter hoogte van het tankpark tot een aanvaardbaar niveau te beperken'.
en verder, achtste streepje p. 32 :

'De situatie ten opzichte van het ministerieel besluit van 22 augustus is gewijzigd; in dit dossier werd ervan uitgegaan dat er in het gebouw F 1 productie-activiteiten plaatsvonden, hetgeen volgens de huidige vergunningsaanvraag niet meer het geval is'.

In wezen komt de verantwoording van de Minister er derhalve op neer dat, door een interne herschikking van de bestemmingen der lokalen, de voorheen geldende bezwaren thans niet meer zouden gelden. Hij motiveert inhoudelijk gelijklopend, maar zelfs summierder dan in zijn vernietigde beslissing dd. 12 maart 1993, en herhaalt slechts wat hij in die vernietigde vergunning als motieven aanhaalde. Die achtte de Raad van State in het voormeld schorsingsarrest dd. 14 oktober 1993 onvoldoende.

Over de invloed van de meer dan verdubbelde bedrijfscapaciteit wordt immers met geen woord gerept.

Waar voorheen het onderzoek van de beroepen de Minister leerde dat tussen plannen en werkelijkheid een groot verschil bestond dat de weigering kon verantwoorden, baseert de Minister zijn oordeel thans uitsluitend op de plannen en niet op de werkelijke toestand : noch de negatieve resultaten van het verslag BUEKENS, noch de p.v.'s opgemaakt wegens het rijden van vrachtwagens door de Donkerstraat, doorheen de woonwijk, noch de inbreuken vastgesteld door COLAB worden in het oordeel betrokken.

Bovendien is zelfs dat oordeel nog onjuist, vermits de nieuwe productieruimten G1 tot G7 even dicht liggen bij de woningen aan de overzijde van de Donkerstraat als het gebouw F1 destijds lag t.o.v. de woning van de heer DE BUS. Het loutere feit binnen een exploitatie een productieruimte een paar meters op te schuiven en te vervangen door een magazijn en verzendingsdienst, kan, zeker bij een meer dan verdubbelde bedrijfscapaciteit, de beoordelingswijziging rechtens niet verantwoorden.

Zoals reeds gezegd heeft de Raad van State in zijn schorsingsarrest dd. 14 oktober 1993 ditzelfde middel ernstig geacht. Ondanks de pertinente overwegingen van dit arrest blijft de tegenpartij nalaten enige redelijke verklaring te geven voor het wijzigen van haar opvatting in het licht van het feit dat de bedrijfscapaciteit meer dan het dubbele (voor sommige

bestanddelen zelfs het tienvoudige) bedraagt van de in 1991 geweigerde aanvraag, en die zelfs nog merkkelijk groter is dan de vorige aanvraag die leidde tot de intussen vernietigde vergunning van 1993".

3.4.1.2. De verwerende partij repliceert in haar memorie van antwoord :

"De overheid wordt vooral ten kwade geduid dat zij bij de hier bestreden beslissing wél milieuvergunning verstrekke terwijl bij besluit dd 22 augustus 1991 een identieke doch beperktere produktie-eenheid op dezelfde plaats werd geweigerd.

Deze kritiek werd eveneens beantwoord door de Minister : (op pag. 20 van het besluit) de weigeringsbeslissing dd 22/08/1991 was gebaseerd op de feitelijke situatie die afweek van de tijdens het desbetreffend openbaar onderzoek neergelegde plan en tweedens werden de produktie-aktiviteiten op amper 210 meter van een naburige woning gesitueerd en derhalve onaanvaardbaar geacht.

De totale hoeveelheden waren in het weigeringsbesluit dd 22/08/1991 niet aan de orde.

De thans voorliggende milieuvergunningsaanvraag slaat op een herschikte bedrijfsgebouwenbestemming. Er is op geen enkele wijze sprake van een discrepantie tussen feitelijke en planmatige elementen.

Voor het eerst werd een volledige milieuvergunningsaanvraag ingediend dewelke in alle opzichten kan worden onderzocht en getoetst aan redelijke criteria en waaromtrent uiteindelijk de Minister nà ruime en verantwoorde belangenafweging een gunstig gevolg heeft gegeven.

De verwijzing van verzoekende partij naar het schorsingsarrest dd 14 oktober 1993 gaat niet op nu de Raad van State in het ultieme vernietigingsarrest dd 23 juni 1994 geen gewag meer maakte over de kwestieuze capaciteitsverhoging.

Het bestreden ministerieel besluit geeft een gedetailleerde verantwoording voor elk der bezwaren geuit door de beroepsindieners.

De verwijzing door verzoekende partijen naar het verslag BUEKENS is eenzijdig. De repliek erop geeft de Minister op de bladzijden 22 en volgende van het besluit.

Zo is het besluit zondermeer duidelijk wat betreft de emissiegrenswaarde van 50 mg C/Nm³ dewelke thans -nog toegelaten- wordt overschreden doch als voorwaarde wordt ingeschreven tegen 01/01/1996.

Wat betreft de nabijheid/hinder van/voor de woningen aan de overzijde van de (betwiste) inrichting is het zo dat hier toch nog mag opgemerkt

worden dat blijkbaar geen enkele van die bewoners/eigenaars bezwaar indienden.

In het voornoemde tussenarrest nr. 58.494 van 7 maart 1996 heeft Uw Raad geoordeeld dat thans geen sprake lijkt te kunnen zijn van een 'beoordelingswijziging' of een 'wijziging van opvatting' in hoofde van de verwerende partij; dat de verzoekende partijen zich overigens niet met goed gevolg lijken te kunnen beroepen op de vaststelling -zo die correct zou zijn- dat de nieuwe produktieruimten 'even dicht liggen bij de woningen aan de overzijde van de Donkerstraat als het gebouw F1 destijds lag t.o.v. de woning van De Heer DE BUS, vermits geen van beide verzoekers aan die kant van de Donkerstraat wonen; dat het feit dat het bestreden besluit -in tegenstelling tot het besluit van 12 maart 1993 - niet meer de verplichting oplegt een 'opvolgingscommissie' op te richten die tevens kennis zou nemen van halfjaarlijkse evaluatierapporten, een gevolg is van het arrest nr 48.186 van 23 juni 1994 van de Raad van State, dat die verplichting onwettig bevond.

Het vierde middel is eveneens ongegrond".

3.4.1.3. De verzoekers brengen in hun memorie van wederantwoord geen wezenlijk nieuwe argumenten naar voor.

3.4.1.4. Samengevat doet de tussenkomende partij in haar verzoekschrift tot tussenkomst gelden :

Het grootste gedeelte van de toelichting bij het middel heeft niets te maken met wat in de twee onderdelen van het middel geschreven staat.

De beslissing van 22 augustus 1991 van de toenmalige minister van leefmilieu was gebaseerd op onjuiste feiten.

In het thans voorliggende dossier is het duidelijk dat de productie in de gebouwen G5 en G6 gebeurt (zie bijlage 18 van de vergunningsaanvraag, plan STG-0-02).

Over de omvang, de ruimtelijke ordening en de correcte inplanting van de verschillende onderdelen van het bedrijf, werd in de weigering van 1991 nooit uitspraak gedaan.

Het thans bestreden besluit stelt duidelijk dat de situatie ten opzichte van het ministerieel besluit van 22 augustus 1991 gewijzigd is, nu er in het toenmalige dossier werd van uitgegaan dat er in het gebouw F1 productie-activiteiten plaatsvonden, hetgeen volgens de huidige vergunningsaanvraag niet het geval is.

Indien de stelling van de verzoekers zou gevolgd worden, dan zou dit erop neerkomen dat de overheid, éénmaal zij over een zaak heeft geoordeeld, er niet meer opnieuw kan over oordelen, ook niet indien de onderliggende feiten en omstandigheden veranderd zijn. Dit is absurd.

3.4.1.5. In hun laatste memorie benadrukken de verzoekers nog dat in het bestreden besluit enkel de verplaatsing van de productie-activiteiten als verantwoording voor de wijziging in de beoordeling wordt ingeroepen, en niet de bijkomende exploitatievoorwaarden.

Voorts is de meer dan verdubbeling van de productie-activiteit niet in de beoordeling betrokken;

3.4.2. Bespreking

Overwegende dat het middel, om de volgende redenen, ongegrond is :

Het bestreden besluit bevat volgende consideransen met betrekking tot de vergelijking van het weigeringsbesluit van 22 augustus 1991 met de onderhavige aanvraag :

"Overwegende dat bij besluit BMV/00002242/000 van 22 augustus 1991 van de Vlaamse Minister en Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting in beroep de vergunning werd geweigerd om een produktie-eenheid voor de vervaardiging van vloeibare en pasta-inkten te exploiteren; dat deze weigering inzonderheid was gemotiveerd als volgt :

- de feitelijke situatie week af van de tijdens het desbetreffende openbaar onderzoek neergelegde plan;
- de produktie-activiteiten op amper 20 m van een naburige woning in het woongebied werd onaanvaardbaar geacht vanuit oogpunt van de hinder, het gevaar en de ongezondheid;

Overwegende dat, zoals uit de gegevens vervat in de huidige vergunningsaanvraagbundel blijkt, onderhavige vergunningsaanvraag betrekking heeft op een herschikte bedrijfsgebouwbestemming; dat het bedoelde bedrijfsgebouw nu volgens het bijgevoegde plan 'STG-0-02 Inplanting zones/gebouwen' en de bijlage 21 van de vergunningsaanvraag de bestemming 'magazijnen en verzending' heeft gekregen; dat de produktie van pasta's nu is voorzien in de gebouwen 'G5' en 'G6'; dat de produktieruimten aldus nu meer zijn gesitueerd in het midden van het bedrijfsterrein; dat er aldus een grotere ruimtelijke scheiding aanwezig is tussen de meest risicovolle installaties van het bedrijf enerzijds en de woningen van het meest nabijgelegen woongebied anderzijds; dat deze afstand nu meer dan 60 m bedraagt"

en :

"de situatie ten opzichte van het ministerieel besluit van 22 augustus is gewijzigd : in dit dossier werd er vanuit gegaan dat er in het gebouw F1 produktie-activiteiten plaatsvonden, hetgeen volgens de huidige vergunningsaanvraag niet meer het geval is".

De weigering door het ministerieel besluit van 22 augustus 1991 was gebaseerd op het feit dat na de sluiting van het openbaar onderzoek nog plannen en tekeningen waren toegevoegd aan het dossier, waaruit was gebleken dat op slechts 20 meter van een nabijgelegen woning een gebouw bestemd voor productie zou gebruikt worden (en niet als opslagmagazijn, zoals uit de tijdens het openbaar onderzoek neergelegde plannen zou gebleken zijn), en productie-activiteiten op twintig meter afstand van een woning als onaanvaardbaar werden beschouwd.

Thans wordt niet betwist dat de plannen die aan het openbaar onderzoek onderworpen zijn geweest, tijdens de verdere procedure niet werden gewijzigd.

Evenmin wordt betwist dat, in tegenstelling tot wat in het weigeringsbesluit van 22 augustus 1991 aangenomen werd, in het gebouw F1 geen productie-activiteiten zullen plaats grijpen.

De productiegebouwen zijn verder verwijderd van de in het besluit van 22 augustus 1991 in aanmerking genomen woning.

Er kan dan ook geen sprake zijn van een "beoordelingswijziging" of een "wijziging van opvatting" in hoofde van de verwerende partij.

De verzoekers kunnen zich overigens niet met goed gevolg beroepen op de vaststelling -zo die correct zou zijn- dat de nieuwe productieruimten G1 tot G7 "even dicht liggen bij de woningen aan de overzijde van de Donkerstraat als het gebouw F1 destijds lag ten overstaan van de woning van de heer DE BUS", vermits geen van hen aan die kant van de Donkerstraat wonen.

Het feit dat het bestreden besluit -in tegenstelling tot het besluit van 12 maart 1993- niet meer de verplichting oplegt een "opvolgingscommissie" op te richten die tevens kennis zou nemen van halfjaarlijkse evaluatierapporten, is een gevolg van het arrest nr. 48.186, van 23 juni 1994, van de Raad van State, dat die verplichting onwettig bevond;

3.5. Vijfde middel

3.5.1. Standpunten van de partijen

Overwegende dat de partijen met betrekking tot het vijfde middel de volgende argumenten formuleren :

3.5.1.1. Het vijfde middel is als volgt gelibelleerd :

"Vijfde middel, genomen uit de schending van artikel 2,4° van het Milieuvergunningsdecreet van 28 juni 1985 en van de Motiveringswet van 29 juli 1991;

doordat de aanvraag tot het verlenen van een milieuvergunning voor een inktfabriek wordt afgehandeld als een aanvraag voor het veranderen van het voorheen bestaande verfopslagbedrijf,

terwijl er rechtens slechts spake kan zijn van een verandering in de zin van het voormeld artikel 2, 4° voor zover het om dezelfde inrichting gaat, d.w.z. een inrichting die dezelfde is als deze waarop de voorheen verleende vergunning betrekking heeft,

en doordat die conclusie dat het om een 'verandering' van een bestaande inrichting gaat wordt gebaseerd op de considerans dat 'de gedeelten van de inrichting vergund bij besluit D/9MVC/92C-091569/2 van 3 september 1992 van de Bestendige Deputatie van de provincieraad van Brabant voor de toepassing van de milieuvoorwaarden als een bestaande (vergunde) inrichting beschouwd worden',

terwijl die 'gedeelten van de inrichting' niet als vergund kunnen worden beschouwd, nu de vergunning dd. 3 september 1992 op beroep van de verzoekers en na het vernietigingsarrest dd. 23 juni 1994 van de Raad van State werd opgeheven bij Ministerieel Besluit van 29 november 1994.

TOELICHTING

Onder meer om voor de exploitatie de maximum luchtvervuilingsnormen en de afstandsnorm van artikel 301 VLAREM II, in het bestreden besluit opgenomen als voorwaarden V27, niet te moeten toepassen, diende de overheid het bedrijf als een 'bestaande inrichting' te kunnen kwalificeren. De bestreden beslissing overweegt, ter weerlegging van de kritiek van de verzoekers dat het om een nieuwe inrichting gaat :

Overwegende dat naast de recente vergunning verleend bij koninklijk besluit van 9 oktober 1991 de overige voormelde vergunningen alleen hun geldigheid hebben behouden in zoverre de huidige activiteiten, inzonderheid de opslag van bepaalde gevaarlijke stoffen, overeenstemmen met het voorwerp van de vroegere vergunning; dat het evenwel duidelijk is dat door de verschillen in aard en omvang van de vroegere exploitatie door de n.v. AKZO COATINGS BELGIUM en de huidig aangevraagde exploitatie door de n.v. SUN CHEMICAL het hier gaat om de verandering van een vergunde inrichting, zoals aangegeven in het aanvraagdossier.

Overwegende dat op basis van de beschikbare informatie kan gesteld worden dat de exploitatie van de volgende onderdelen van de inrichting aldus op dit ogenblik definitief vergund zijn :

1° voor een termijn verstrijkend op 1 september 2011 en op basis van het voormelde koninklijk besluit van 9 oktober 1991 :

- een 'C'-depot voor bevochtigde nitro-cellulose;

2° voor een termijn verstrijkend op 21 juni 1998 en op basis van de voormelde koninklijke besluiten nrs. R.9.562, R.9.562/B en R.956-2/C van respectievelijk 4 oktober 1976, 8 augustus 1977 en 4 oktober 1982 :

a) de volgende opslagplaatsen in ondergrondse houders :

- ontvlambare vloeistoffen met een vlampunt $< 21^{\circ}\text{C}$:

- * 32.000 l. ethylacetaat in twee houders van respectievelijk 20.000 en 12.000 l.,

- * 38.000 l. ethylalcohol in drie houders van respectievelijk 20.000, 12.000 en 6.000 l.;

- * 6.000 l. heptaan in één houder;

- * 6.000 l. isopropanol in één houder;

- * 6.000 l. N-propanol in één houder;

- * 6.000 l. dowanol in één houder;

- vloeistoffen met een vlampunt $> 55^{\circ}\text{C}$:

- * 12.000 l. gasolie in één houder;

- vloeistoffen met een vlampunt $> 100^{\circ}\text{C}$:

- * 6.000 l. D.O.P. in één houder;

b) een transformator van 400 kVA;

Overwegende dat, overeenkomstig de momenteel gehanteerde benadering een inrichting ook als een bestaande inrichting beschouwd wordt indien de inrichting op 1 januari 1993 is vergund overeenkomstig titel I van het VLAREM; dat bijgevolg de gedeelten van de inrichting vergund bij besluit D/PMVC/92C-09/569/2 van 3 september 1992 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Brabant voor de toepassing van de milieuvoorwaarden als een bestaande inrichting beschouwd worden.

Nu is de vergunning dd. 3 september 1992 van de Bestendige Deputatie bestreden in beroep, en na gedeeltelijke bevestiging in beroep door de tegenpartij werd die beslissing door de Raad van State vernietigd en heeft de tegenpartij daarop die beslissing opgeheven. Derhalve kan die beslissing van de Bestendige Deputatie de kwalificatie 'bestaande vergunde inrichting' niet wettigen.

Het is dan ook geheel ten onrechte dat een inkt-fabriek, die werkt met grondstoffen zoals nitro-

cellulose, kan beschouwd worden als een verandering van een bestaande inrichting, waar er tot meer dan 2 jaar voordien slechts een kleine verfopslagplaats en verfmenginrichting in de toen bestaande gebouwen werd geëxploiteerd.

Beide inrichtingen zijn zowel naar aard en omvang als naar gebruikte grondstoffen en zelfs naar rubriek die de vergunningsplicht bepaalt te zeer verschillend dat de ene zou kunnen beschouwd worden als de voortzetting van de andere. Die stelling is nog minder aanvaardbaar in het licht van de vaststelling dat de produktie en opslag in de verffabriek meer dan twee jaar is gestaakt vooraleer de nieuwe exploitatie een aanvang heeft genomen in 1990".

3.5.1.2. De verwerende partij repliceert in haar memorie van antwoord :

"De vergunningverlenende overheid is in eerste instantie uitgegaan van het gegeven dat een inrichting als een bestaande inrichting beschouwd wordt indien de inrichting op 01/01/1993 is vergund overeenkomstig artikel 1 van het VLAREM.

Voor zoveel als hier nodig weze opgemerkt dat onder de gelding van het vroegere ARAB voor inktten slechts een klasse-2 vergunning vereist was terwijl voor verf en vernis een klasse-1 vergunning noodzakelijk was; de rechtsvoorganger van SUN CHEMICAL, nl AKZO bezat wel die klasse-1 vergunning.

De aktiviteit van SUN CHEMICAL NV kan deels beschouwd worden als de voortzetting van de activiteiten van AKZO COATING en dienvolgens is de omstreden milieuvergunningsaanvraag dan ook een aanvraag voor het verder exploiteren en veranderen van het vroeger bedrijf door wijziging, uitbreiding en toevoeging.

In het voornoemde tussenarrest nr. 58.494 van 7 maart 1996 heeft Uw Raad geoordeeld dat de verwijzing in het bestreden besluit naar de exploitatievergunningen verleend op respectievelijk 4 oktober 1976, 8 augustus 1977 en 4 oktober 1982 en naar de vergunning verleend op 9 oktober 1991, op zichzelf reeds voldoende is om te kunnen aannemen dat de aanvraag niet de aanvraag van een nieuwe inrichting betreft, doch wel als een aanvraag tot verandering door wijziging, uitbreiding en toevoeging kan worden beschouwd. De opheffing van het besluit van de Bestendige Deputatie van 3 september 1992 is terzake dan ook niet van belang".

3.5.1.3. In hun memorie van wederantwoord betogen de verzoekers :

"Om als vergunde inrichting te kunnen worden beschouwd in de zin van artikel 2,4° van het Milieu-vergunningsdecreet van 28 juni 1985 diende derhalve SUN CHEMICAL ook vóór die datum over de nodige vergunningen te beschikken. Nu niet wordt betwist dat, zelfs al zouden de vergunningen verleend aan AKZO niet vervallen zijn wegens onbruik, AKZO nooit over een vergunning voor een 'inktfabriek' (rubriek 147 ARAB) heeft beschikt, kon derhalve aan SUN CHEMICAL nooit zo'n vergunning zijn overgedragen die haar in de positie bracht om vanaf haar werkzaamheden in Ternat een 'vergunde inrichting' te zijn. Nu zij het vóór 1 september 1991 niet was, kan zij het vanaf 1 september 1991 ook niet plotseling geworden zijn door de inwerkingtreding van de indelingslijst van VLAREM I. SUN CHEMICAL kan als inktbedrijf de exploitatie onder de AKZO-vergunning dan ook nooit hebben voortgezet als 'vergund bedrijf', en dit des te minder nu de vergunningen per 1 september 1991 wegens onbruik gedurende meer dan 2 jaar waren vervallen".

3.5.1.4. De tussenkomende partij doet in haar verzoekschrift tot tussenkomst gelden :

De verzoekers hebben geen belang bij het middel gelet op de vernietiging van Vlarem II (bij arrest nr. 52.260) dat de door de verzoekers bedoelde luchtvervuilings- en afstandsnormen omvatte.

Nergens heeft artikel 2, 4°, van het milieu-vergunningsdecreet, dat betrekking heeft op de verandering van inrichtingen, het over "dezelfde" inrichting.

In een proces-verbaal van 12 mei 1992 stelde het toenmalige bestuur milieu-inspectie vast dat SUN rechtsgeldig met de vergunningen van AKZO verder werkte, en bovendien zijn er de vaststellingen van het bestreden besluit zelf. SUN beschikt dan ook over een vergunde inrichting.

AKZO verliet de inrichting tussen 1 februari 1990 en 1 juli 1991, en SUN begon te produceren in

december 1990, zodat de bewering dat er twee jaar verstreek na de stillegging door AKZO niet opgaat.

AKZO was niet klein en zeker niet veel kleiner dan wat SUN op dit ogenblik is.

Het is totaal irrelevant dat de rubricering voor inkt en voor vernis en verf onder het ARAB-regime niet overeenstemde, vermits thans het milieuvergunnings-decreet en Vlarem I van kracht zijn en verf, vernis en inkten thans samenvallen onder de rubriek bedekkingsmiddelen.

Bovendien beschikte AKZO over een klasse 1 vergunning, terwijl voor inkten slechts een klasse 2 vergunning vereist was.

Zowel het huidige als het voormalige artikel 27 van het milieuvergunningsdecreet hebben het zonder meer over het veranderen van "een vergunde inrichting".

Er is niet bepaald wat als een vergunde inrichting moet beschouwd worden.

In 's Raads arrest DESCHEPPER nr. 46.627 wordt als een bestaande inrichting beschouwd een inrichting waarvoor vóór 1 september 1991 een vergunningsaanvraag werd ingediend en een definitieve bouwvergunning bestaat.

SUN vroeg in november 1989 een exploitatievergunning aan, de bouwvergunningen dateren van de jaren '60 en '70.

Voorts stelt het bestreden besluit terecht dat een vergunning was verleend op 3 september 1992, zodat er op 1 januari 1993 terecht kon van uit gegaan worden dat er een vergunning overeenkomstig titel I van Vlarem was.

Het bestreden besluit verwijst ook naar de AKZO-vergunningen die tot 21 juni 1998 blijven bestaan.

3.5.1.5. In haar toelichtende memorie stelt de tussenkomen de partij dat de verzoekers met de redenering die ze in de memorie van wederantwoord ontwikkelen toevoegen aan de wet.

De in het milieuvergunningsdecreet gegeven definitie van veranderen is een zeer ruime definitie, nergens bepaalt dit decreet dat een verandering enkel kan indien het om dezelfde rubriek gaat, laat staan om dezelfde ARAB-rubriek.

Het begrip "vergunde inrichting" is niet afzonderlijk gedefinieerd en moet dan ook in de gebruikelijke betekenis gehanteerd worden, namelijk als een inrichting die over een rechtsgeldige milieuvergunning beschikt.

3.5.1.6. In hun laatste memorie betogen de verzoekers nog dat de vroegere AKZO-vergunningen vervallen waren, omdat de productie en de opslag in de verffabriek meer dan twee jaar is gestaakt vooraleer de nieuwe productie werd aangevat;

3.5.2. Bespreking

Overwegende dat het middel, om de volgende redenen, niet gegrond is :

3.5.2.1. Artikel 2, 4°, van het milieuvergunningsdecreet bepaalt :

"Voor de toepassing van dit decreet en zijn uitvoeringsbesluiten wordt verstaan onder :

(...)

4° veranderen van een inrichting : wijzigen, uitbreiden, toevoegen;

- wijzigen : het verplaatsen binnen de vergunde inrichting, of het aanwenden van een andere fabricagemethode;
- uitbreiden : het vergroten in capaciteit, in drijfkracht of in oppervlakte op percelen waarop de geldende vergunning betrekking heeft;

- toevoegen : het vergroten in opslagcapaciteit, in drijfkracht of in oppervlakte op percelen waarop de geldende vergunning betrekking heeft";

Uit deze bepaling volgt dat van het "veranderen" van een inrichting sprake is, wanneer de inrichting reeds over een vergunning beschikt.

Op het ogenblik dat het bestreden besluit werd genomen beschikte de tussenkomende partij over de volgende vergunningen die van de n.v. AKZO COATINGS BELGIUM werden overgenomen :

- een klasse 1-vergunning afgeleverd op 21 juni 1968 door de bestendige deputatie van de provincieraad van Brabant, voor het fabriceren, het verhandelen en het opslaan van verven en verdunningsmiddelen en aanverwante producten, en omvattende kort samengevat een reeks machines, een transformator, opslag van benzine en mazout, opslag van oplosmiddelen;
- bij koninklijk besluit van 4 oktober 1976 werd een uitbreidingsvergunning verleend (opslagplaatsen voor verdunningsmiddelen, opslagplaats voor gasolie, enkele niet ingedeelde motoren);
- op 8 augustus 1977 werd bij koninklijk besluit een uitbreidingsvergunning verleend (een aantal machines, opslagtanks voor harsoplossingen, een transformator, een "technisch centrum");
- bij ministerieel besluit van 4 oktober 1982 werd nogmaals een uitbreidingsvergunning verleend (auto-spuit-moffelcabine, luchtcompressor).

Al deze vergunningen liepen tot 21 juni 1998.

De inrichting was dus geldig vergund.

Er kan ook niet aangenomen worden dat de vroegere inrichting geen uitstaans had met de nieuwe, nu in de indelingsrubriek 4 van Vlare I "verven, vernissen, inkten, emails, metaalpoeders en analoge

producten, afbijt- en beitsmiddelen" gezamenlijk onder de benaming "bedekkingsmiddelen" worden opgenomen.

De verzoekers komen in hun laatste memorie niet verder dan een blote bewering dat de vroegere AKZO-vergunningen vervallen waren.

Die loutere affirmering volstaat geenszins, afgezet tegen het feit dat in alle vroeger aan de tussenkomen de partij verleende vergunningen, in de adviezen voorafgaand aan het bestreden besluit, én in het bestreden besluit zelf wordt aangenomen dat de bedoelde AKZO-vergunningen niet vervallen waren;

3.6. Zesde middel

3.6.1. Standpunten van de partijen

Overwegende dat de partijen met betrekking tot het zesde middel de volgende standpunten innemen :

3.6.1.1. Het zesde middel wordt als volgt ontwikkeld :

"Zesde middel, genomen uit de schending van artikel 7 van het Milieuvergunningsdecreet en van de artikelen 7 tot 16 van het VLAREM I, evenals van de Motiveringswet van 29 juli 1991,

doordat ter weerlegging van het bezwaar dat luidens de in het middel vermelde bepalingen een veiligheidsrapport vereist was, de overheid zich er toe beperkt te stellen 'dat de inrichting geen installaties omvat waarvoor overeenkomstig artikel 7, § 3 van titel I van het VLAREM een veiligheidsrapport vereist is',

terwijl zo'n rapport vereist is nu de vergunde inrichting meerdere installaties bevat voor de produktie, verwerking of behandeling van organische of anorganische chemicaliën waarbij onder andere gebruik gemaakt wordt van menging in de zin van bijlage 5, 1°, laatste streepje van VLAREM I, en er gevaarlijke stoffen als bedoeld in bijlage 7 -deel I van VLAREM I- gebruikt worden of kunnen worden.

TOELICHTING

Bijlage 5 bij de aanvraag die tot de bestreden vergunning heeft geleid, bevat een overzicht van productiehoeveelheden en hoeveelheden in verwerkte stoffen per zeer algemeen bepaalde categorie

('pigmenten', 'weekmakers', 'toevoegmiddelen', enz...). Bijlage 6 bevat, naast een beschrijving van de capaciteiten van de diverse houders voor sommige producten, eveneens een lijst met een vijfhonderdtal (meestal niet duidelijk geïdentificeerde) stoffen. Vele daarvan zijn -alhoewel niet steeds bij name identificeerbaar- volgens de gegevens vermeld door de exploitant voor de toepassing van de Europese richtlijnen ofwel ontvlambaar (F), schadelijk (Xn), corrosief (C), irriterend (Xi) en zijn opgenomen op de lijst van de gevaarlijke stoffen in bijlage 7. De verplichting om een veiligheidsrapport op te maken hangt veelal af van de 'hoeveelheid per installatie'. Het is dan ook een raadsel hoe de overheid kan beslissen dat er geen veiligheidsrapport vereist is, als zij de grondstoffen zelfs niet bij naam kent en evenmin de gebruikte hoeveelheden".

3.6.1.2. De verwerende partij stelt in haar memorie van antwoord :

"Verzoekende partijen stellen dat de weerlegging van hun bezwaar nopens het noodzakelijk zijn van een veiligheidsrapport niet afdoende is.

De minister gaat in zijn besluit -op de blz 24 e.v.- omstandig in op de problematiek van een veiligheidsrapport.

Het is inderdaad zo dat bij ter discussie zijnde milieuvergunningaanvraag geen veiligheidsrapport werd gevoegd en trouwens ook niet moest gevoegd worden. De reden hiervoor ligt hem hierin dat de vergunningverlenende overheid wel degelijk bij machte is om de lijst van gebruikte stoffen (waarbij de kenmerken van maximum-hoeveelheden per categorie duidelijk zijn opgegeven) te toetsen aan de lijst van gevaarlijke stoffen van bijlage 7. De stoffen uit bijlage 7 die in de inrichting worden gebruikt, worden in veel kleinere hoeveelheden aangewend dan de drempels vermeld in deze bijlage 7.

Vandaar dan ook de omstandigheid van het niet eisbaar stellen van een veiligheidsrapport in deze zaak.

In het voornoemde tussenarrest nr. 58.494 van 7 maart 1996 heeft Uw Raad geoordeeld dat van verzoekende partijen mag geëist worden dat zij precies aanduiden krachtens welk voorschrift van VLAREM I en zijn bijlagen een veiligheidsrapport vereist is en waarom dit in casu het geval is. De verzoekende partijen komen er niet toe om ook maar één van de 180 in bijlage VII bij VLAREM I opgenomen stoffen en hoeveelheden aan te wijzen welke in het voorwerp van de aanvraag begrepen zouden zijn.

Ook dit middel faalt net als de andere".

3.6.1.3. In de memorie van wederantwoord wordt aangevoerd dat de overheid hoe dan ook ambtshalve diende te onderzoeken of een veiligheidsrapport vereist was.

De verzoekers betogen :

"Zoals in het middel gesteld, en door de heer auditeur geëxpliciteerd in het verslag in de schorsingszaak, rijst derhalve de vraag of in de inrichting betrokken worden, de gevaarlijke stoffen, vermeld in bijlage 7 deel I van het VLAREM I, en dit in de aldaar vermelde hoeveelheden.

Zoals reeds bij het eerste middel is gesteld, kan die vraag niet met zekerheid worden beantwoord -en kon derhalve de overheid over dit punt ook geen uitspraak doen- op basis van de gegevens van het dossier van de aanvraag. Want bijlage 6 van dit dossier identificeert immers de gebruikte stoffen niet. Men kan mogelijks vermoedens hebben dat de stoffen, aangewend door SUN CHEMICAL voor de aanmaak van inkten, niet voorkomen op de lijst van stoffen, vermeld in bijlage 7 van VLAREM I, of niet in hoeveelheden die een veiligheidsrapport noodzakelijk maken, maar vermoedens dat dit niet het geval is, volstaan rechtens niet.

Om uitsluitel te krijgen moeten alle gebruikte of opgeslagen stoffen identificeerbaar zijn naar naam en hoeveelheid.

Dit is niet het geval.

Want de licht ontvlambare stoffen, 'betrokken' in de activiteiten (van) SUN CHEMICAL, zijn in de voormelde bijlage 6 (zonder hoeveelheden) als volgt beschreven : (...)"

De verzoekers geven vervolgens een verschillende bladzijden tellende lijst van licht ontvlambare, schadelijke, irriterende en corrosieve stoffen op met code, stock, samenstelling en het gevaarsymbool.

Behalve voor de uitdrukkelijk bij naam genoemde stoffen kan niemand uitmaken over welke stoffen het gaat, en of die op de lijst van bijlage 7 bij Vlarem I voorkomen.

De verzoekers betogen voorts dat bijvoorbeeld moet worden vastgesteld dat, voor zover SUN CHEMICAL 200 ton ontvlambare stoffen in de zin van bijlage 7, deel III, c, iii, betreft bij haar exploitatie (dit wil zeggen ontvlambare vloeistoffen met

een vlampunt onder 55° C die onder druk vloeibaar blijven), een veiligheidsrapport vereist is.

Zij sommen op welke stoffen volgens bijlage 6A bij de milieuvergunningaanvraag worden opgeslagen.

Bij gelijkstelling van de in liters uitgedrukte producten aan 1 kg product levert dit een totaal op van 1.050,6 ton stoffen met een vlampunt < 21°.

Volgens bijlage 6C (samenvattende tabellen) gaat het evenwel om 82 ton + 124 ton + 180 ton + 430 ton + 613,1 ton + 112 ton = 1.541,1 ton met een vlampunt < 21, of zowat 50 % meer dan volgens bijlage 6A.

De verzoekers betogen voorts :

"Het is niet uit te maken op basis van de aanvraag of en in welke hoeveelheden er ontvlambare stoffen, bedoeld in rubriek 124 of 150 van bijlage 7 bij VLAREM I worden betrokken bij de inrichting, waarvoor een veiligheidsrapport vereist is wanneer er meer dan 200 ton worden betrokken bij de exploitatie.

Ook de verzoekers kunnen derhalve niet formeel bevestigen dat een veiligheidsrapport vereist is wegens een door hen bewijsbare hoeveelheid van bij de inrichting betrokken producten, bedoeld in bijlage 7 bij VLAREM I.

Zij menen echter dat, gelet op de onvolledigheid van de aanvraag (zie eerste middel) van hen ook niet meer kan worden verlangd dan dat zij het vervuld zijn aan de toepassingsvoorwaarden aannemelijk maken, en dat het aan de tegenpartij staat te bewijzen dat zij, met de gegevens van de aanvraag, kan aantonen dat geen enkel product in de hoeveelheden bedoeld in bijlage 7, deel I van VLAREM I, is betrokken bij de exploitatie van SUN CHEMICAL".

3.6.1.4. In haar **verzoekschrift tot tussenkomst** doet de tussenkommende partij gelden dat een middel voldoende nauwkeurig moet zijn om ontvankelijk en gegrond te kunnen zijn.

Nergens tonen de verzoekers aan over welke stoffen "als bedoeld in bijlage 7 - deel I van VLAREM I" zij het hebben.

Zij bewijzen hun stelling dat een veiligheidsrapport verplicht is niet.

De tussenkomen de partij kan er enkel op wijzen dat de vergunningsaanvraag volledig was, zodat de overheid ook op het vlak van de verplichting om een veiligheidsrapport te maken tot een gefundeerd en correct oordeel is kunnen komen.

Het bestreden besluit is correct gemotiveerd, nu de overheid niet meer kon dan vaststellen en vermelden dat er geen veiligheidsrapport vereist is.

In haar toelichtende memorie stelt dezelfde partij nog :

"6.1. In het beroepschrift werd, zoals terecht opgemerkt werd in het arrest tot verwerping van het schorsingsverzoek, geen bezwaar geuit met betrekking tot een eventuele veiligheidsrapportverplichting.

Indien de overheid kort vermeldt dat er geen dergelijke verplichting bestaat in hoofde van SUN, dan was het precies vanuit een bekommernis om het besluit correct en volledig te motiveren.

6.2. Voor zover de verzoekende partijen het in het zesde middel hebben over de onvolledigheid door de zogezegde identificatieproblemen van de vergunningsaanvraag, kan verwezen worden naar de uiteenzetting inzake het eerste middel.

6.3. De verzoekende partijen proberen met een voorbeeld aan te tonen dat enerzijds de in de aanvraag vermelde stoffen niet identificeerbaar zijn en anderzijds dat SUN veiligheidsrapportplichtig zou zijn in toepassing van bijlage 7, deel III, c, iii 'ontvlambare vloeistoffen met een vlampunt onder 55° C die onder druk vloeibaar blijven'. Voor die stoffen is een veiligheidsrapport vereist, van zodra een capaciteit van 200 ton aangevraagd wordt.

Het aangehaalde voorbeeld kan heel kort en snel afgedaan worden.

Ten eerste is één liter slechts gelijk aan één kilo in het geval van water. Het soortgelijk gewicht van de opgesomde producten is niet gelijk aan dat van water. Het gaat dan ook niet op het aantal ton te willen berekenen op basis van het aantal liter.

Ten tweede, en nog belangrijker, heeft SUN slechts de volgende houders onder druk : twee persluchthouders, die enkel lucht bevatten, twee houders van 50 kg CO₂ blusgas en een maximum capaciteit van 3.330 liter stikstof. Voor alle overige stoffen is er niet één houder onder druk in haar inrichting. Om die reden is bijlage 7, deel III, c, iii niet van toepassing op SUN.

Gesteld dat er meer dan 200 ton van alle andere stoffen aanwezig zou zijn, dan nog is er geen veiligheidsrapport vereist aangezien de producten bij normale atmosferische druk worden opgeslagen. Immers, bijlage 7, deel III, ii is van toepassing en er is pas een veiligheidsrapport vereist vanaf een capaciteit van 50.000 (vijftigduizend) ton.

Uit de vergunningsaanvraag in haar geheel en in het bijzonder uit de overzichtstabel van bijlage 6 C, blijkt dat maximum hoeveelheden van 82, 124, 180, 430, 613,1 en 122 ton, of 1.541,1 ton in het totaal aangevraagd worden.

Welnu, 1.541,1 ton blijft kennelijk beneden de waarde van 50.000 ton, die als benedengrens aangegeven wordt in het Vlarem voor de veiligheidsrapportverplichting. SUN heeft een maximum capaciteit van de genoemde ontvlambare stoffen, die drieëndertig maal minder bedraagt dan de minimale waarde van bijlage 7, deel III, C, ii bij Vlarem I.

Alleen al om die reden, bovenop alle hiervoor besproken andere redenen, is het zesde middel ongegrond";

3.6.2. Bespreking

Overwegende dat het middel, om de volgende redenen, ongegrond is :

3.6.2.1. Artikel 7, § 1, van het milieuvergunningsdecreet bepaalt :

"De Vlaamse regering wijst de categorieën van inrichtingen aan waarvoor een milieueffectrapport of een veiligheidsrapport wordt vereist vooraleer een vergunning kan worden verleend".

Artikel 7 van Vlarem I bepaalt :

"Art. 7, § 1. Onverminderd de bepalingen van de wet van 21 januari 1987 inzake de risico's van zware ongevallen bij bepaalde industriële activiteiten en zijn uitvoeringsbesluiten, zijn de exploitanten van de in bijlage 5 bij dit besluit bedoelde categorieën van inrichtingen alsmede de exploitanten van de in bijlage 6 bij dit besluit bedoelde opslagplaatsen die niet gehecht zijn aan de in bijlage 5 bij dit besluit vermelde categorieën van inrichtingen, verplicht alles in het werk te stellen om zware ongevallen te

voorkomen en de gevolgen daarvan voor de mens buiten de inrichting en/of voor het milieu te beperken.

§ 2. De in § 1 bedoelde exploitanten van inrichtingen en opslagplaatsen zijn verplicht te allen tijde in staat te zijn aan de met het toezicht gelaste ambtenaren aan te tonen dat zij zorg hebben gedragen voor het vaststellen van de bestaande risico's voor zware ongevallen, voor het nemen van passende veiligheidsmaatregelen en voor de veiligheidsvoorlichting, -training en -uitrusting van het personeel ter plaatse.

§ 3. Een veiligheidsrapport is vereist voor elk van de in § 1 bedoelde inrichtingen wanneer hierbij één of meer gevaarlijke stoffen genoemd in bijlage 7-deel I bij dit besluit in de in deze bijlage 7-deel I vastgestelde hoeveelheden betrokken zijn of betrokken kunnen zijn als grondstoffen, tussenprodukten, bijprodukten, eindprodukten of afvalstoffen alsmede voor elke inrichting waarin een opslagplaats als bedoeld in bijlage 6, in de in deze bijlage 6, tweede kolom, vastgestelde hoeveelheden is ondergebracht of gepland wordt in onder te brengen".

Bijlage 5 bij Vlarem I bepaalt onder meer het volgende :

"(...)

De in onderhavige lijst opgenomen categorieën van inrichting vallen onder de toepassing van de bepalingen :

(...)

- van artikel 7, § 3, van het Vlarem, wanneer hierin een industriële activiteit als omschreven in 1° gebeurt of is gepland waarbij één of meer van de in voornoemde bijlage 7 -deel I gevaarlijke stoffen in de in dezelfde bijlage 7- deel I vastgestelde hoeveelheden betrokken zijn of betrokken kunnen zijn als grondstoffen, tussenprodukten, bijprodukten, eindprodukten of afvalstoffen.

1° Installaties voor de produktie, verwerking of behandeling van organische of anorganische chemicaliën waarbij onder andere gebruik gemaakt wordt van :

(...)

- menging
(...)"

Bijlage 7, deel I, bij Vlarem I omvat de lijst, bestaande uit een opsomming van 180 stoffen, van de bewuste gevaarlijke stoffen en de corresponderende hoeveelheden.

3.6.2.2. In het beroepschrift dat namens de verzoekers werd ingediend, werd niet als dusdanig het bezwaar geopperd dat de aanvraag een veiligheidsrapport behoeft, maar wordt enkel, terloops, in het kader van de uitwerking van de grief dat het aan het vervoer van chemische stoffen verbonden risico groot is, zonder enige motivering, geponeerd dat bedoeld risico "trouwens bewezen wordt door het feit dat het bedrijf een veiligheidsrapport behoeft".

Dergelijk zinsonderdeel kan niet als een bezwaar, waarop de beslissende overheid expliciet moet antwoorden, beschouwd worden.

In de aanhef van het bestreden besluit wordt gesteld dat "de inrichting geen installaties omvat waarvoor overeenkomstig artikel 7, § 3, van titel I van het VLAREM I een veiligheidsrapport vereist is".

3.6.2.3. Bijlage 6 van de milieuvergunningsaanvraag omvat een overzicht van de opgeslagen vloeistoffen (in ondergrondse en bovengrondse houders) en van de opgeslagen vaste stoffen en de opgeslagen hoeveelheden (alseek van de plaats waar zij worden opgeslagen).

Het blijkt niet dat de aard en hoeveelheid van de opgeslagen stoffen tot het besluit nopen dat een veiligheidsrapport vereist is, en de verzoekers geven in het verzoekschrift alleszins geen enkel voorbeeld van een opslag van bepaalde stoffen die, rekening houdend met de opgeslagen hoeveelheid, ertoe zouden leiden dat een veiligheidsrapport moet worden opgesteld.

Voor het eerst in de memorie van wederantwoord stellen de verzoekers dat bijvoorbeeld moet worden vastgesteld dat, voor zover SUN CHEMICAL

200 ton ontvlambare stoffen in de zin van bijlage 7, deel III, c, iii, betreft bij haar exploitatie (dit wil zeggen ontvlambare vloeistoffen met een vlampunt onder 55° C die onder druk vloeibaar blijven), een veiligheidsrapport vereist is.

Zij stellen ook dat niet is uit te maken op basis van de aanvraag of en in welke hoeveelheden er ontvlambare stoffen, bedoeld in de rubriek 124 of 150 van bijlage 7 bij Vlarem I, worden betrokken bij de inrichting, waarvoor een veiligheidsrapport vereist is wanneer er meer dan 200 ton worden betrokken bij de exploitatie.

Om na te gaan of een veiligheidsrapport vereist was dienen uiteraard de decretale en reglementaire bepalingen te worden toegepast die golden op het ogenblik dat het bestreden besluit werd genomen.

Deel III van de bijlage 7 bij Vlarem I, naar dewelke de verzoekers in hun memorie van wederantwoord verwijzen, werd toegevoegd ingevolge artikel 7.1.1.10 van het besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne (Vlarem II).

Bovendien zet de tussenkomende partij op zeer overtuigende wijze uiteen dat zij geen hoeveelheden ontvlambare gassen, licht ontvlambare vloeistoffen en ontvlambare vloeistoffen opslaat in hoeveelheden en omstandigheden die ertoe nopen een veiligheidsrapport bij de milieuvergunningsaanvraag te voegen.

In elk geval is het relaas van de tussenkomende partij niet in tegenspraak met de neergelegde stukken, inzonderheid de milieuvergunningsaanvraag.

3.6.2.4. Waar het bestreden besluit overweegt dat geen veiligheidsrapport vereist is, is de motivering op dit punt afdoende.

Het bestuur kan inderdaad niet veel meer doen dan vaststellen dat er geen veiligheidsrapport

vereist is, en de formele motiveringsplicht reikt niet zover dat voor elk onderdeel van de vergunningsaanvraag (inzonderheid voor elke hoeveelheid opgeslagen stof) expliciet wordt aangegeven dat het geen aanleiding geeft tot het moeten opstellen van een veiligheidsrapport,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op achtduizend frank, komen ten laste van de verzoekers, elk voor de helft.

De kosten van het verzoek tot tussenkomst van de partijen, vermeld onder (I), bepaald op vierentwintigduizend frank, komen ten laste van deze partijen, elk voor een achtste.

De kosten van de tussenkomst van de tussenkomende partij, vermeld onder (II), bepaald op drieduizend frank, komen ten laste van deze partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op een maart tweeduizend en een, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	G. VAN HAEGENDOREN,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.